

МЕТЛА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Про підготовку до відзначення 150-літнього ювілею Митрополита Андрія Шептицького Архипастирське послання

Львів, жовтень 2014 року Божого

«Найбільшим нещастям на цьому світі є незрозуміння поняття добра і зла як для одиниць, так і для народів... Там, де затерлася межа між добром і злом, неодмінно зникає всяка любов поміж людьми». Про це писав наш Митрополит Андрій Шептицький в архипастирському посланні «Про фальшивий патріотизм» у 1908 р. Б.

Ці сентенції (роздумування) добре пояснюють причини нинішньої складної ситуації в Україні. Загибель людей на Майдані під час Революції гідності відбулася через те, що нібито «християнська» попередня влада вважала, що може здійснювати «нехристиянську політику без Бога» і думала, що їй у політиці все дозволено, сіючи зло, ненависть, кривду, несправедливість, помсту, відбираючи в людей майбутнє, руйнуючи ще не повністю утверджені в цілому українському суспільстві християнські цінності, зокрема, любов до ближнього.

У той же час «християнська» Росія, вступивши у змову з попередньою владою, за допомогою так званих добровольців та прихильників «Русского мира» захопила Крим та практично розв'язала війну на Сході України, що привело до загибелі тисяч людей – мирного населення та військових, руйнування будинків, інфраструктури та церков. Це вияв міжнародної нехристиянської політики, вседозволеності. Це повне ігнорування міжнародних угод, домовленостей та правил. Це вияв багатьох осіб російського «фальшивого християнського патріотизму».

Влада Росії не розуміє, що «Батьківщина, після Бога, для людини – річ найсвятіша, а любов до Батьківщини, по Божій любові – то найблагородніше почуття, найвище, найкраще. Хотіти служити Батьківщині беззаконням – то так, ніби кров'ю і болотом кидати в лице рідної матері... Богу дякувати, що у нашого народу поняття добра і зла чітко розмежовані і глибоко в пересвідченнях усталені» (Митрополит Андрій Шептицький, архипастирське послання «Про фальшивий патріотизм», 1908 р. Б.).

Завершення війни на Сході України та відбудова мирного життя повинні віддалити Україну від московського тоталітаризму та наблизити до європейських демократичних цінностей, як це зробила наша Церква ще у 1596 р. Б. А наші отці і мученики поклали своє життя, відстоюючи не тільки нашу віру, а й наше українство, розвиваючи і впроваджуючи в життя християнську мораль, християнську культуру, допомагаючи розбудовувати Українську державу. Вони залишили вагомий спадок в українському державотворенні, зокрема, працю «Наша державність» Митрополита Андрія Шептицького, яка є надзвичайно актуальною в наш час, а також музику до національного гімну України о. Михайла Вербицького, і ще багато-багато іншого – філософсько-богословських праць, мистецьких робіт, літературних творів та незчисленні добрі справи.

29 липня 2015 р. Б. виповнюється 150 років Митрополитові Андрію Шептицькому. Верховна Рада України прийняла Постанову про відзначення ювілею Митрополита Андрія на загальноукраїнському рівні. А ми, священники і вірні УГКЦ, маємо особливу відповідальність активно долучитися до реалізації ювілейних заходів.

Однією із вагомих справ буде будівництво пам'ятника Митрополитові на площі Св. Юра, про що Львівська міська рада ухвалила відповідне рішення, тим самим виправивши ситуацію з невиконаною попередньою ухвалою, прийнятою ще у 1991 р. Б. Тим не менше, тепер, коли львівська громада нарешті отримала змогу виконати так давно взяті на себе зобов'язання, почали з'являтися люди, які противляться такому будівництву нібито через руйнацію скверу. Це не відповідає дійсності, бо проект реконструкції площі передбачає збереження зеленого масиву у тих самих розмірах та впорядкування скверу, який зараз має не зовсім відповідний вигляд.

За роки незалежності України, за період, що минув від часу легалізації УГКЦ, виросло нове покоління, вільне від більшовицької ідеології, атеїзму, здатне вільно мислити та діяти, керуючись Божими законами. Тому особливо важливим є, щоб молодь долучилася до відзначення цього ювілею, зокрема, підтримавши будівництво пам'ятника Митрополитові.

Ми з вами творимо нову історію України і повинні гідно вшанувати своїх героїв, державників, духовних світочів, серед яких, безумовно, є і провідник нації, державотворець і визначний ієрарх Вселенської Церкви – Митрополит Андрій Шептицький. Молімося за його прославу словами відомої молитви: «О мій Боже!.. Дякую Тобі за ласки та за дари, що ними Ти наділив Твого вірного слугу Митрополита Андрія Шептицького. Прошу Тебе, прослав його також і на землі».

Тож віддаймо гідну шану нашому Митрополитові!

† ІГОР (Возьняк)

Архiepіскоп і Митрополит Львівський УГКЦ

• ЛИСТОПАД •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
107 / 9

Кількома рядками

НА ЛЬВІВЩИНІ ВІДЗНАЧИЛИ 20-ТУ РІЧНИЦЮ УМХ

2 листопада «Українська Молодь — Христові» святкувала свою 20-ту річницю від дня заснування у місті Новий Розділ. Урочистості розпочалися Вечірнюю під спів квартету Львівської духовної семінарії Святого Духа. Опісля відбулися молодіжні чування «Учителю Добрий, що маю чинити, щоб бути щасливим», у центрі яких стояло гасло «Тут знайдеш Христа. Тут знайдеш себе. Тут знайдеш себе у Христі»

У СТРИЮ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

5 листопада в катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий владика Тарас (Сеньків), Єпарх Стрийський УГКЦ, очолив Архиєрейську Божественну Літургію з нагоди святкування Дня єпархії, яке традиційно 14 років поспіль відбувається в день покровителя Стрийської єпархії - Святого апостола Якова, брата Господнього. Про це повідомили в прес-службі Стрийської єпархії УГКЦ.

УКРАЇНСЬКІ ІМІГРАНТИ З ІТАЛІЇ, ІСПАНІЇ ТА ФРАНЦІЇ ЗДІЙСНИЛИ ЧЕТВЕРТУ ПРОЩУ ДО ЛЮРДА

Від 31 жовтня до 2 листопада українські іммігранти з Італії, Іспанії та Франції вже четвертий рік поспіль здійснили Національну прощу до всесвітнього відомого місця об'явлення Пресвятої Богородиці м. Люрд, що на півдні Франції. Цьогорічна проща проходила в рамках відзначення 25-річного ювілею виходу УГКЦ з підпілля та була присвячена молитві за мир та спокій в Україні.

СЕМІНАРІЯ ЗБИРАЄ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ НА СВЯТО

У Любліні (Польща) відбулися урочистості з нагоди Митрополичої семінарії та 50-ліття присутності греко-католиків у Люблінській семінарії. На свято прибули греко-католицькі випускники, які протягом останніх 50 років готувалися до священства, та колишні ректори і викладачі. У переддень у Любліні – Домбровіці, за ректорів, викладачів та випускників семінарії, які вже упокоїлися, відслужили Святу Літургію. Молилися за них владика та священники Перемишльсько-Варшавської митрополії, зібрані на формаційній зустрічі.

СТАРТУВАЛА АКЦІЯ КАРІТАСУ ДО МИКОЛАЯ Щороку БФ «Карітас Коломийсько-Чернівецької єпархії» проводить масштабну акцію, присвячену найулюбленішому святу дитинства, під назвою «Допоможи Святому Миколаю прийти до дітей-сиріт». Вже розпочалася копітка праця, щоб близько півтори тисячі дітей отримали свої омріяні подарунки на свято Миколая. Щоб втілити всі плани, потрібно допомога небаждужих людей.

ДУХОВНІ ЗАХОДИ

У ЗБАРАЗЬКІЙ ВИПРАВНІЙ КОЛОНІЇ

12 листопада в міжобласній спеціалізованій туберкульозній лікарні при Збаразькій виправній колонії №63 відбувся духовний ранок, приурочений до всесвітнього Дня Біблії та 70-річчя з дня смерті митрополита Андрея Шептицького «Біблійний Мойсей сучасності».

ВІТАЛИ МИТРОПОЛИТА ВОЛОДИМИРА (ВІЙТИШИНА) З 55-РІЧЧЯМ

9 листопада Митрополит Івано-Франківський УГКЦ Володимир очолив подячну Архиєрейську Літургію з нагоди свого 55-річчя. Із ним співслужили: Єпископ-помічник Йосафат (Мошчич), отці-протопресвітери, ректор Івано-Франківської духовної семінарії митр. прот. Олег Каськів та ректор Богословського університету прот. Олександр Левицький, інші священники архiepархії та Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ. Про це повідомляє прес-служба Івано-Франківської архiepархії УГКЦ.

1 листопада, у день 70-ї річниці від часу відходу у вічність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, в Архикатедральному соборі святого Юра спільною молитвою вшанували його пам'ять. Очолив Божественну Літургію Глава нашої Церкви Блаженніший Святослав.

Звертаючись до всього українського народу, Патріарх урочисто проголосив Рік Митрополита Андрея Шептицького. При цьому архиєрей зауважив, що протягом цього Року наша Церква хоче

Академія-реквієм у пошанування великого Митрополита

З нагоди 70-х роковин відходу у вічність Слуги Божого Андрея Шептицького, у Львові відбулася Академія-реквієм, котру відкрив Високопреосвященний Ігор, Архiepіскоп та Митрополит Львівський. У своєму слові Митрополит Ігор наголосив на великій пастирській спадщині Слуги Божого Андрея, заохочуючи вірних у Рік Митрополита Шептицького перечитувати та переосмислювати Його спадщину. Підготували та виконали Академію-реквієм солісти, хор та камерний оркестр Лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, Заслужена академічна капела України «Трембіта» під орудою Вероніки Серветник. Художнє слово про митрополита Андрея Шептицького, у якому пере-

Проголошено Рік Митрополита Андрея

зробити все для того, щоби сучасний українець сповна відкрив для себе постать Митрополита Андрея.

Окремо Глава УГКЦ звернувся до єпископів, священників, монахів і монахинь: «Давайте зробимо Митрополита доступним для сучасного українця через наші молитви, через наші урочисті академії, публікації, конференції. Давайте наново відкриємо для себе постать того, кого світ сьогодні знає як велетня Святоюрської гори».

Також Блаженніший закликав українців протягом Року вшанування прочитати лист Митрополита Андрея, який він написав серед воєнного лихоліття Другої світової війни і який називається «Як будувати рідну хату». А відтак попросив протягом Року особливо молитися за прославу слуги Божого Митрополита Андрея: «Кожного дня хоча б по одному разу – «Отче наш» і «Богородице Діво». Для того, щоби цей скарб святості, який спочиває в особі Слуги Божого Митрополита Андрея, засяяв у всій своїй красі, повноті та істині на цілу Церкву і на цілий світ».

пліталися його біографічні штрихи, фрагменти з пастирських листів та думки Патріярха Йосифа Сліпого, майстерно артистка України Ірина Швайківська.

Після завершення ака-

демії настоятель Собору святого Юра митрофорний протоєрей Роман Кравчик подякував капелі «Трембіта» та усім присутнім, за їхню участь у вшануванні пам'яті великого Митрополита Андрея Шептицького.

Молодь молиться за прославу слуги Божого Андрея

Фото: Андрій Ткаченко,
Валентина Евтушок

У навечір'я 70-х роковин переставлення Слуги Божого

Митрополита Андрея Шептицького у каплиці Митрополичих палат та в соборі св. Юра відбулися молодіжні чування за прославу Слуги Божого Андрея.

Після акафісту за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького до присутніх звернувся Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Відтак учасники чувань перейшли в Архикате-

дральний собор святого Юра, де відбулася спільна вервиця за участю Молодіжного хору архикатедрі, камерного хору «Soli Deo» з храму Пресвятої Євхаристії та струнної групи молодіжного академічного симфонічного оркестру «INSO-Львів».

Організувала чування молодіжна спільнота «Святоюрська молодь» спільно з Молодіжною комісією Львівської архiepархії.

Митрополит Ігор завітав до отців-оріоністів

У день пам'яті святого великомученика Дмитрія Солунського Митрополит Ігор здійснив пастирський візит до спільноти отців-оріоністів, що у Львові, де звершив Архиєрейську Божественну Літургію та Чин благословення першої в Україні обителі цієї спільноти.

У своєму слові владика Ігор висловив присутнім слова вдячності: «Прийміть мою подяку за ваші молитви, за старання про спасіння своєї душі, за ваші убоління над потребами ближніх, ваші милостині й діла милосердя, за ваше моління в ім'я миру, спокою в Україні та у світі!»

Відтак архиєрей закликав сповнювати Божі заповіді та не миритися з гріхом: «Дуже важливо у житті людини ніколи не миритися з гріхом, тобто злим духом,

необхідно через Тайну святої Сповіді спалити гріхи, знищити їх, не давати злим силам життя в душі та не накопичувати отрути в серці».

Після молитви владика Ігор ще раз привітав спільноту отців-оріоністів та уділив їм своє благословення.

У неділю 9 листопада, у гарнізонному храмі св. апп. Петра і Павла молились за військовослужбовців, що загинули в зоні АТО. Панахиду у співслужінні військових капеланів відслужив Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. В поминальній молитві взяли участь

У Винниках постане новий храм

До винниківської парафіяльної спільноти Різдва святого Івана Христителю, якою опікується о. Володимир Клим'юк, з пастирським візитом завітав Високопреосвященний Митрополит Ігор, де звершив Божественну Літургію та освятив наріжний камінь майбутнього храму, який носитиме ім'я Премудрості Божої – Софії.

У своєму слові владика закликав особливо уповати на Бога в ці непрості часи: «Ми повинні завжди пам'ятати про тих звитяжців, які поклали своє життя, й за тих, хто продовжує нас боронити, наражаючи себе на небезпеку» І далі, роздумуючи над євангельською притчею про багача і Лазаря, владика Ігор зазначив: «Сьогодні можна зауважити, що більшість із багатих людей не розуміють бідних і нещасних

«лазарів». Велике число багатих людей, що прийшли до влади, успішно зайняті поділом портфелів, незважаючи на війну і тих, хто гине в зоні АТО».

Після освячення наріжного каменя владика Ігор поспілкувався з парафіяльною спільнотою, що так радо зустріла пастиря.

Військовики АТО молилися у Крехівському монастирі

У другу неділю листопада військові із зони АТО, які проходять лікування у Військово-медичному клінічному центрі Західного регіону, відвідали Крехівський монастир св. Миколая Чудотворця. Поїздка була організована військовим госпіталем за сприяння студентів Львівської духовної семінарії Святого

Духа. Захисники Батьківщини спільно із семінаристами, працівниками госпіталю та волонтерами молились біля Чудотворних ікон Крехівської Матері Божої та св. Миколая Чудотворця. Після молитви для військовослужбовців тутешні монахи-василіяни провели екскурсію територією обителі та роз-

Молились за загиблими захисниками Вітчизни

понад 30 сімей загиблих воїнів.

Звертаючись до присутніх, єпископ, зокрема, мовив: «Коли помирає хтось для нас близький, нам дуже нелегко це зрозуміти і сприйняти. Саме у такий час постає питання: «Чому?» А тому, що, за словами владики, «Бог любить людину. Тому дає життя і дає смерть. Бог знає, коли людина найбільше готова з Ним зустрітись. Бог забрав ваших рідних, бо вони були готові зустрітись з Ним. Вони мають з чим стати перед Богом, бо були готові віддати своє життя за ближніх. Завдяки їхній смерті ми живемо».

На завершення молитовного чину усі присутні відспівали «Вічна пам'ять».

«лазарів». Велике число багатих людей, що прийшли до влади, успішно зайняті поділом портфелів, незважаючи на війну і тих, хто гине в зоні АТО».

Після освячення наріжного каменя владика Ігор поспілкувався з парафіяльною спільнотою, що так радо зустріла пастиря.

Святкують християни-студенти

йшло чимало молоді, гостей з інших університетів, службу оживляли своїми дзвінками голосами брати-семінаристи.

А в неділю привітати студентів завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Преосвященний звершив Архирейську Божественну Літургію та виголосив проповідь. Відтак архирей привітав спільноту з цим ювілеєм і закликав відкрити свої серця на зерна слова Божого, що їх тут сіє Спаситель через священників-капеланів. Єпископ особливо захопив співдіяти з Духом Святим, щоб дати добрий плід, з якого зерна Божої Правди потраплять і до інших сердець.

повіли про історичні події, які пережив монастир св. Миколая у Крехові.

Окрім молитви та екскурсії, військові мали змогу відвідати чудотвор-

не джерело та печери, у яких, згідно з переданням, жили перші монахи, які перебували на мальовничих пагорбах Крехівської землі.

Кількома рядками

КАПЕЛАНИ ПЛАНУЮТЬ ПРАЦЮ НА МАЙБУТНЄ

У студентському храмі Блаженного священномученика Олексія Зарицького (Студмістечко НУ «Львівська Політехніка») відбулась робоча зустріч капеланів Львівської архієпархії, що працюють з військовими, студентами, дітьми-сиротами та в'язнями.

Зустріч розпочалась із спільної молитви в храмі, яку очолив о. Степан Сус, синкел у справах капеланства та голова Центру військового капеланства Львівської архієпархії. Після завершення спільного моління капелани обговорили план душпастирської праці на 2015 рік.

ОСОБЛИВА МОЛИТВА ЗА ЗЦІЛЕННЯ ВІД УЗАЛЕЖНЕНЬ

У львівському храмі Собору Івана Христителю, що у Сихівському масиві, урочисто виставили для почитання ікону «Невичерпна Чаша», привезену з м. Тернополя.

З нагоди цієї події біля ікони щоденно відбуваються моління за зцілення від алкогольної недуги та інших видів uzалежнень. Ікона перебуватиме у храмі до кінця листопада 2014 року, тому вірні мають можливість щоденно молитися до святині з 7.00 до 20.00, а також о 18.00 год. брати участь у Божественній Літургії за здоров'я та зцілення. Відтак служиться Молебень до Пресвятої Богородиці перед іконою «Невичерпна Чаша».

Повідомив о. Андрій ПАВЛІВ

У РИМІ ВШАНОВУВАЛИ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

2 листопада українська молодь з Австрії презентувала у Римі виставу за мотивами поеми Тараса Шевченка «Великий льох». Тетральна містерія відбулася в рамках вшанування 200-річчя від дня народження Великого Кобзаря.

МИТРОПОЛИТ ВАСИЛЬ (СЕМЕНЮК) ПОДАРУВАВ «АЙДАРІВЦЯМ» ПОЗАШЛЯХОВИК

Владика Василь (Семенюк), Архiepіскоп і Митрополит Тернопільсько-Зборівський, подарував батальйону «Айдар» позашляховик «Опель». У другій роті батальйону служив тернопільський фотожурналіст Віктор Гурняк, який загинув 19 жовтня. Його християнський похорон здійснював Митрополит.

ДО ЧЕРНИЦЬ ЗГРОМАДЖЕННЯ СВЯТОГО ВІНКЕНТІЯ ПОСЕЛИЛОСЯ ЩЕ ТРОЄ ДІТЕЙ

У сестер святого Вінкентія, що проживають у с. Деменки Полтавської області, відбулася непересічна подія – 29 жовтня до їхнього дитячого будинку сімейного типу поселилося ще троє дітей, а саме Естер, Андрій та Оксанка, які між собою є рідними.

В ЄПАРХІЇ СВЯТОГО ЙОСАФАТА В ПАРМІ (США) ВІДБУЛИСЯ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ДУХОВЕНСТВА

21-24 жовтня в реколекційному центрі «Вітанія» римо-католицької дієцезії Санкт Петербурга в м. Лац, штат Флорида (США), відбулися щорічні реколекції для духовенства єпархії Святого Йосафата в Пармі УГКЦ.

У ФІЛАДЕЛЬФІЇ ПРОЙШЛА ВИСТАВКА ПРО СЛУГУ БОЖОГО

МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО 6 листопада в рамках осіннього семестру лекцій Релігійного товариства «Св. Софія» США (ТСС А) та Осередку праці НТШ у Філадельфії відбулася презентація фотовиставки «Слуга Божий Андрей Шептицький (1865-1944)» на відзначення 70-річчя відходу у вічність великого Митрополита УГКЦ.

Звернення східних католицьких єпископів Європи

Львів, Україна, 26 жовтня 2014 року Божого

Ми, єпископи, що представляємо різні помісні Церкви Європи, провели зустріч у Львові (Україна) впродовж 23-26 жовтня 2014 року Божого, щоб задуматися та розважити над темою місії Східних Католицьких Церков через 50 років з часу проголошення соборових декретів «Orientalium Ecclesiarum» та «Unitatis Redintegratio» і в 25-ту річницю легалізації Української Греко-Католицької Церкви. На завершення нашої зустрічі ми хотіли би поділитися з вами деякими думками.

Роль і внесок Східних Католицьких Церков у справу єкуменізму

На основі соборового рішення, яким висловлюється пастирська турбота Католицької Церкви щодо розвою Східних Католицьких Церков із закликом працювати для їх подальшого розквіту задля виконання ними – із ще більшим апостольським завзяттям – їхньої місії (пор. Orientalium Ecclesiarum, 1),

- ми з цілковитим усвідомленням підтверджуємо наше право та обов'язок на здійснення душпастирської опіки щодо наших вірних незалежно від місця їхнього перебування, а також наше право звіщати Євангеліє всім, хто й досі перебуває в невіданні;

- висловлюємо наше братнє побажання, щоб і Православні Церкви здійснювали в любові та істині те посланництво, яке доручив їм Господь;

- визнаємо рівно ж і за Православними Церквами право дбати про здійснення душпастирської турботи стосовно їхніх вірних в усьому світі, без жодного антагонізму та з повагою до права свободи релігійного визнання;

- стверджуємо, що розділ єдиної Церкви Христової є справжньою еkleзіологічною аномалією, яку за жодних обставин не можна вважати нормою життєдіяльності Церкви;

- поділяємо разом із Православними Церквами переживання щодо наявних тенденцій у культурній та соціальній сфері життя людства, які призводять до прогресивної секуляризації Європи, аж до цілковитого знецінення загальнохристиянських моральних цінностей;

- переконані у своєму покликанні до відповідальності задля того, щоб заклик Христа до єдності Його Церкви став одним із найбільш пріоритетних, невідкладних та обов'язкових вимірів самобутності Східних Католицьких Церков, незважаючи на всі труднощі й перешкоди на шляху єкуменізму;

- пригадуємо про бажання Східних Католицьких Церков бути максимально задіяними в справі ведення діалогу правди і любові між Католицькою та Православними Церквами.

Ситуація на Близькому Сході

Та драматична ситуація, в якій знаходяться сьогодні місцеві християни і вірні інших релігійних деномінацій та етносів, страждаючи від насильства, яке панує в згаданому регіоні, стала об'єктом нашої глибокої застаноми і молитви. Ми запевняємо в нашій солідарності та співстражданні духовних лідерів і вірних місцевих спільнот, пригадуємо, що мир та злагода на Близькому Сході не постануть без чіткої та однозначної реакції з боку міжнародної громадськості і такого її впливу на обидві сторони конфлікту, який був би спрямований на забезпечення принципів релігійної свободи та свободи сумління і закладав би освітні підвалини для належного виховання здатних діалогувати між собою прийдешніх поколінь.

Двадцять п'ять річниця легалізації Української Греко-Католицької Церкви

Ми разом прибули до України, щоб відсвяткувати 25-ту річницю з дня легалізації Української Греко-Католицької Церкви. Її відродження є виразною дією Божого Промислу, яка закликає загальноцерковну спільноту до ретельного переосмислення всього, що відбувається, до відновлення духу місії у справі голошення Євангелія та до більшої заангажованості у сфері соціального життя суспільства у відповідь на нові виклики для душпастирства, що їх породжує новий контекст суспільного життя в країні. Запевнюємо українському народові нашу із ним молитовну єдність, підтримку та співучасть перед лицем військового протистояння на Сході держави, яке досі триває і супроводжується зовнішньою агресією, котра завдає великих страждань, головним мирним мешканцям краю. Запрошуємо всіх беззастережно стати на дорогу миру і злагоди.

Цю річницю ми глибоко пережили в молитві та Жертві Пресвятої Євхаристії, випрошуючи для всіх Божого благословення та заступництва Пресвятої Богородиці – Матері Бога і Матері Церкви.

У катедральному соборі святого священномученика Йосафата в м. Пармі (штат Огайо, США) Глава УГКЦ Блаженніший Святослав очолив хіротонію та інтронізацію новообраного Правлячого єпископа єпархії Святого Йосафата в Пармі Богдана (Данила). Співсвятителями під час хіротонії були владика Павло (Хомницький), єпарх Стемфордський, та владика Іван (Бура), єпископ-помічник Філадельфійський, який до цього часу рівно ж був Апостольським адміністратором єпархії в Пармі. У торжественній Літургії також взяли участь численні архиєреї, священники, диякони, богопосвячені особи та миряни Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви, Маронітської Католицької Церкви та Української Православної Церкви з

США: новий греко-католицький єпископ

різних кутків США, Канади, України та Казахстану.

Під час проповіді, яку Блаженніший Святослав виголосив українською та англійською мовами, Глава УГКЦ зазначив, що єпископ, серед інших обов'язків, покладених на нього, повинен бути «світлом для тих, що у темряві». За словами Глави УГКЦ, «Господь Бог посилає свого єпископа для своєї Церкви в особливий час. Можна сказати, що сьогодні велика частина світу перебуває в темряві. Як багато сьогодні людей звертають свої очі до Церкви, тому що часом темрява зневіри, розгубленості турбує їх, і тільки з Церкви виходить світло правди й істини, яке показує їм дорогу в їхньому житті». Тому, звертаючись до владики Богдана, первоієрарх УГКЦ зазначив: «У вашому служінні нехай ваші очі будуть постійно звернуті до Джерела небесного світла».

Після св. Літургії представник Апостольського нунція в Сполучених Штатах Америки зачитав буллу від Вселенського Архиєрея про підтвердження вибору нововисвяченого архиєрея на єпископа та вручив її владіці Богданові.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

У м. Судова Вишня відбулися урочистості, присвячені відзначенню 100-ї річниці від дня народження місцевого уродженця – преосвященного владики Степана (Чміля). Урочистості розпочались освяченням пам'ятної таблиці на храмі Пресвятої Трійці

Урочисто вшанували Слугу Божого владика Степана (Чміля)

(на даний час використовується громадою УАПЦ), в якій був хрищений і миропомазаний майбутній греко-католицький єпископ.

Згодом, на подіумі поблизу храму Преображення Господнього, відбулася Архиєрейська Божественна Літургія. Під час проповіді владика Ярослав Приріз ознайомив вірних зі штрихами життя цього монаха-салезіянина, священника і єпископа, процес беатифікації якого розпочато у 2008 році. Наприкінці богослужіння було зачитано вітальні листи від Святішого Отця Франциска, Папи Римського, Блаженнішого Патріарха Святослава та Високопреосвященного Ігоря (Возньяка), Митрополита Львівського.

Відтак кир Ярослав висловив щиру вдячність особам, які спричинилися до організації та проведення цих святкувань у Судовій Вишні, зокрема, Товариству судововишнчанців «Рідне місто» ім. Т.Дмитрасевича. Окремим чином владика відзначив старання Апостольського нунція в Україні, Високопреосвященного владики Томаса Галіксона, який особисто привіз мешканцям родинного містечка владики Степана вітального листа від Святішого Отця Франциска, де Папа згадує, що мав можливість особисто знати бл.п. владика Степана, який під час навчання у колегії в Буенос-Айресі прислужував йому при служінні Божественної Літургії.

В Івано-Франківську попрощалися з владикою Софроном Мудрим

У неділю, 2 листопада, поховали єпископа Софрона Мудрого. Похоронні богослужіння очолив владика Володимир (Війтишин), архієпископ і митрополит Івано-Франківський Української Греко-Католицької Церкви. З ним співслужили чотирнадцять єпископів, серед яких – глава римо-католиків в Україні, митрополит Львівський архієпископ Мечислав Мокшицький.

Спочиватиме владика Софрон у крипті архикатедрального собору Воскресіння Христового в Івано-Франківську.

На завершення Літургії митрополит Володимир звернувся з прощальним словом до всіх присутніх. Він окреслив життєвий шлях владики Софрона, духовну працю і служіння Богові та Його святій Церкві й Батьківщині Україні. «Сьогодні схилиємо голови перед владикою Софроном, дякуючи за його підтримку та духовну

працю», – наголосив архієпископ.

Промовець відзначив, що владика Софрон до останнього подиху возносив свої молитви за кращу долю України та її розквіт, за мир та Боже благословення. «Він буде біля Господа, благаючи в Нього особливого заступництва над нашою Церквою, народом і державою Україною», – зазначив владика Володимир.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ/ugcc.if.ua

До парохіян Сулимова, що на Жовківщині, завітали представники духовної підтримки осіб з особливими потребами «Емаус», що при Українському католицькому університеті, та дві спільноти «Віра і Світло» з м. Жовква. Розпочалася

Зустріч із представниками Емаусу у Сулимові

особливими потребами. Народний дім не вмщав усіх бажаних. Варто додати, що учасниками заходу стала численна група християн віри євангельської, які чисельно прийшли на цей захід разом зі своїм пастирем.

Конференцію розпочали Господньою молитвою, яку промовили усі разом. Відтак із привітальним словом до присутніх звернувся адміністратор храму с. Сулимів о. Роман Малькевич. Далі представники центру «Емаус» та

спільнот «Віра і Світло» розповіли про працю свою і своїх підопічних. Дещо згодом учасники конференції переглянули фільм, присвячений особам з особливими потребами, а чисельно присутня спільнота «Віра і Світло» порадувала усіх своїм співом.

Завершилась зустріч словами подяки, спільною молитвою, гучними оплесками та частуванням дорогих гостей.

Повідомив о. Роман МАЛЬКЕВИЧ

Освячення нового храму на Снятинщині

У день свята великомученика Димитрія у с. Підвисоке, що на Івано-Франківщині, відбулася знаменна для місцевої громади та всього Покутського краю подія – Правлячий архиєрей Коломийсько-Чернівецької єпархії Василій (Івасюк) у співслужінні численних священників звершив Чин освячення нового храму, що посвячений Різду Пресвятої Богородиці. Відтак владика відслужив архиєрейську Божественну Літургію та виголосив проповідь. І своєму слові владика Василій привітав селян із величною обною та побажав стійко визнавати віру в Ісуса Христа, як це робив

великомученик Димитрій.

По закінченні відправи подячне слово виголосив о. Михайло Давиденко, адміністратор храму, який від імені всіх парохіян висловив вдячність владіці та присутнім священникам, жертводавцям і гостям за їх молитви та підтримку у зведенні храму.

На завершення урочистостей владика Василій вручив подячні грамоти парохіянам і жертводавцям храму та уділив своє архиєрейське благословення.

Прес-служба Снятинського деканату

Молодіжне товариство «Агапе» м. Надвірної у часі осінніх канікул здійснило прощу до святинь столиці України – м. Києва. У подорожі взяли участь тридцять учасників спільноти, які навчаються у навчально-освітніх закладах міста та району. Супроводжував поїздки о. Роман Григораш, духовний наставник агапівців.

Розпочалась проща зі Святої Літургії у Патріаршо-

Молоді надвірняни здійснили прощу до святинь Києва

му соборі Воскресіння Христового. Більша частина паломників приступила до Сповіді та Причастя. Про історію побудови головної святині УГКЦ розповів о. Андрій Нагірняк.

Молоде покоління також відвідало Михайлівський Золотоверхий собор, Києво-Печерську лавру, храм Св. Олександра, де помолились і почули історії значених святинь.

На завершення подорожі агапівці побували на Майдані Незалежності та вул. Інститутській, де вшанували Героїв Небесної сотні й помолились за упокій їхніх душ. Багато з дітей вперше побували у Києві і саме на цьому місці панували якісь особливі почуття патріотизму.

Повідомив о. Роман ГРИГОРАШ

чути, – ділитися своїм враженням доктор економічних наук, професор Одеського національного економічного університету Інна Кузнецова.

Помолившись, приступивши до Чудотворної ікони Зарваницької Божої Матері та напившись святої води, одесити повернулися додому з неодмінним бажанням відвідати колись Зарваницю знову.

Викладачі та студенти з Одеси побували у Зарваниці

Викладачі та студенти з Одеси приїхали в осередок духовності на Тернопільщині, в Марійський духовний центр Зарваниця, на запрошення колег і друзів з Тернопільського національного економічного університету. Одесити переконані: Зарваниця – намолене місце, де не важливо, якого ти віросповідання.

– Тут місце надзвичайне. Це справді свята земля, місце намолене, і мені б хотілося, щоби про це місце дізналося якнайбільше людей. Бо на сьогоднішній час в Одесі церкви, на жаль, московського патріархату, і тільки дві церкви українського патріархату, і ми це дуже відчуваємо. Зарваниця настільки привітна, що якщо ти навіть трохи іншої віри, то навіть якби хотів, то не зможеш цього від-

У ЧОРТКОВІ СЛУЖИЛИ ЛІТУРГІЮ АПОСТОЛА ЯКОВА

У день святого апостола Якова студенти Чортківської дяківсько-катехитичної академії ім. свщм. Г.Хомишина мали змогу взяти участь у Святій Літургії ап. Якова. Богослужіння очолив о. Дмитро Подоба, ректор академії, якому співслужили викладачі та духівники закладу.

Напередодні студенти отримали видрукувані примірники із нотами та текстом Літургії, тож мали час і нагоду ознайомитися з її укладом. Унікальність цієї Літургії полягає в тому, що величні літургійні молитви та незвичний для нас обряд стають ще більшою нагодою до глибинного пізнання Божих істин та діткнення до першоджерел.

По закінченні Літургії студенти щиро ділилися незвичними враженнями. Адже на цей раз священник давав окремо споживати Тіло Христове й окремо пити Христову Кров із чаші, а отець д-р Мирослав Думич незвично проповідував сидячи. Відтак зі словом до слухачів звернувся о. ректор Дмитро, поділившись власними враженнями від пережиття такої ж Літургії, коли ще сам був семінаристом, і побажав студентам духовного зросту. Прес-служба Буцацької єпархії УГКЦ

ДОНЕЦЬКИЙ ЕКЗАРХАТ ВІДНОВЛЮЄ ДІЯЛЬНІСТЬ

Після сумних подій, які сталися на сході нашої Батьківщини, екзарх Донецький владика Степан (Меньок) разом зі священнослужителями екзархату вперше за останній квартал зібралися, щоб разом поділитися усім пережитим і поміркувати над майбутніми планами душпастирства на екзархальній території. Зустріч відбулася в приміщенні санаторію «Чайка» в Запоріжжі.

Учасниками зустрічі були також члени робочої групи для впровадження стратегії УГКЦ «Жива парафія» о. Михайло Гарват, с. Емануїла Харішин та о. Петро Рак. Отець Михайло розповів присутнім про дванадцять пріоритетних напрямків «живої парафії». На його думку, якщо парафія не буде «дієвою», то важко прагнути цього для усієї Церкви. У свою чергу, с. Емануїла ознайомила зі станом справ перебігу єпархіяльних соборів, які зараз відбуваються почергово в УГКЦ, а о. Петро розповів про функціонування Відділу комісій Патріаршої курії, який він очолює, та представив літературу, яку видали окремі Комісії УГКЦ. Крім цього, священник екзархату Михайло Неїжмак представив свою працю в Бюро УГКЦ з питань екології, секретарем якого він є.

Протягом усіх днів зустрічі відбувалися в душі спільної молитви за мир в Україні.

Прес-служба Донецького екзархату УГКЦ

ВІРНІ МУКАЧІВСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ АКТИВНО ВКЛЮЧИЛИСЯ У ЗБІР ДОПОМОГИ ДЛЯ БІЙЦІВ 128-ї ЗАКАРПАТСЬКОЇ ГІРСЬКО-ПІХОТНОЇ БРИГАДИ

Протягом останнього тижня вірники собору, а також жителі м. Ужгорода, приносили до собору різні консервовані продукти, теплий одяг, термобілизну та багато інших речей, необхідних для наших бійців, які знаходяться у зоні АТО. Найменші парохіяни передали бійцям свої малюнки й теплі слова побажання.

Також від Мукачівської єпархії була подарована карета швидкої допомоги, яка допомагатиме рятувати життя пораненим захисникам нашої країни. Спецмашину освятив Преосвященний владика Мілан Шашік, а волонтери допомогли компактно упакувати до автомобілів продукти і теплий одяг. Супроводжувати медичний автомобіль до зони АТО погудилися протоієрей Владислав Ігнатишин, сотрудинок кафедрального собору, протоієрей Михайло Соляник, настоятель Свято-Покровської Горянської ротонди, а також двоє військових.

Управління Мукачівської єпархії щиро дякує всім вірникам, які приклалися до допомоги нашим бійцям, і запевняє у молитовній підтримці всіх воїнів, які захищають нашу державу.

Мандруючи Інтернетом

ПАПА ЗНОВУ У П'ЯТІРЦІ НАЙВПЛИВОВІШИХ ОСІБ СВІТУ

Відомий американський діловий журнал «Форбс» («Forbes») укотре оприлюднив свій рейтинг найвпливовіших людей світу. Другий рік поспіль до п'ятірки ввійшов Папа Франциск. Цього разу він розділив четверте місце з німецьким канцлером Ангелою Меркель.

Натомість рейтинг найвпливовіших, як і минулого року, очолив Владімір Путін. Слідом за ним ідуть американський президент Барак Обама та лідер КНР Сі Цзіньпін.

КАТОЛИЦЬКІ СВЯЩЕНИКИ ПОВИННІ БУДУТЬ ПОКИНУТИ ТЕРИТОРІЮ КРИМУ ДО КІНЦЯ 2014 РОКУ

Після анексії Криму Росією влада, відповідно до законів РФ, зажадала від релігійних організацій пройти реєстрацію, щоб отримати дозвіл на продовження діяльності. На сьогоднішній день жодна релігійна громада в регіоні не була зареєстрована, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на KREDO, – бо лише зареєстрованим релігійним організаціям дозволено мати кліриків, які є іноземними громадянами. Тому усі католицькі священники і монахи з сусідніх країн повинні будуть покинути півострів.

На запитання журналістів про те, як бути католикам та іншим релігійним громадам Криму, у яких виникла маса проблем у зв'язку з тим, що півострів тепер живе за законодавством РФ, російський чиновник міграційної служби відповів: «Я не знаю. Це не моя проблема».

В НЬЮ-ЙОРКУ ЗАКРИЄТЬСЯ БЛИЗЬКО 50 КАТОЛИЦЬКИХ ПАРАФІЙ

Серйозні проблеми демографічного порядку, котрі зачепили католицьку громаду, призводять до зниження числа священників. Про це в своїй статті, розміщеній у єпархіальній газеті, написав католицький архієпископ Нью-Йорка – кардинал Тімоті Долан. За його словами, 14% від 368 католицьких парафій Нью-Йорка скоро «піддадуться чистилищу». Про це повідомляє Християнський Мегпортал invictory.com з посиланням на Седмица.ру.

Таким чином кардинал повідомив про намір об'єднати «нерентабельні» парафії «з їх заможнішими сусідами». Загроза закриття нависла над приблизно 50 парафіями католицької архієпархії Нью-Йорка. Раніше подібна кампанія щодо скасування «проблемних» парафій була проведена в єпархії в 2007 р, коли було «розв'язано» 21 парафію.

ЗА 8 РОКІВ ЧИСЛО КАТОЛІКІВ У ТУРЕЧЧИНІ ЗРОСЛО НА 66%

За 8 років, які розділяють апостольську подорож Папи Венедикта XVI до Туреччини і майбутній візит Папи Франциска, католицьке населення країни зросло на 66% в основному через потік християнських біженців із військових зон Сирії та Іраку. З цієї причини тут відкрилося сім нових парафій, навіть незважаючи на те, що число священників і служителів парафій знизилася.

У 2006 р. із 72 млн. чоловік турецького населення – 32 тис. були католиками, в тому числі 68 священників і 86 ченців в 47 парафіях.

Як повідомляє «Католік.Ру» з посиланням на прес-службу Святого Престолу, на сьогоднішній день з 76 млн. населення Туреччини – 53 тис. чоловік є католиками, включаючи 58 священників і 54 ченців в 54 парафіях.

Папа відслужив месу за ієрархів, що померли протягом року

З листопада у соборі Святого Петра у Ватикані Святіший Отець відслужив Літургію за кардиналів та єпископів, які відійшли по вічну нагороду протягом останнього року. У жалобному списку з-поміж 10 кардиналів та понад сотні архиєреїв знаходимо двох українських єпископа Торонтської єпархії в Канаді, що відійшов по вічну нагороду 26 січня, та Софрона Мудрого, ЧСВВ, вислуженого єпарха Івано-Франківського, що упокоївся 31 жовтня.

«Усе божественне Об'явлення – це плід діалогу Бога зі Своім людом, і також віра у воскресіння пов'язана з цим діалогом, яким супроводжується історичний шлях Божого люду», – сказав Папа Франциск під час проповіді.

За словами Святішого Отця, віра у воскресіння не легко давалася людям старозавітної епохи, і щоб зро-

зуміти це велике й надлюдське таїнство, був потрібен довгий шлях, який завершився приходом Ісуса Христа. А євангельська розповідь про Христову смерть та про порожній гріб представляє кульмінацію цього шляху, бо це – подія воскресіння, «яка дає відповідь на довгі пошуки Божого люду, на пошуки кожної людини та всього людства».

Як зауважив Папа, стати учасником цієї події покликааний кожен із нас. Це означає «спочатку стояти під хрестом», а пізніше – прийти до порожнього гробу, щоб почути: «Його нема тут, Він воскрес!». «Саме тут знайдемо відповідь. Тут фундамент і скеля. Не у переконливих мудруваннях, але у живому слові Ісусового хреста і воскресіння», – сказав Наступник святого Петра, пригадавши повчання Апостола народів про те, що без воскресіння наша віра є даремною.

Святіший Отець зазначив, що ця традиційна молитва за упокій кардиналів та єпископів «збагачена почуттями, спогадами, вдячністю за свідчення осіб, яких ми знали, з якими поділяли служіння у Церкві». «У нас перед очима багато їхніх облич, – сказав Папа, – а на всіх їх, на кожного з них споглядає Своєю милосердною любов'ю Небесний Отець. А поряд з поглядом Отця присутній також погляд Матері, яка заступається за цих своїх улюблених синів. Нехай же вони разом з вірними, яким служили тут, на землі, зможуть втішатися радістю нового Єрусалиму».

За матеріалами Радіо Ватикану

Оновлено приписи зречення з уряду єпископів та працівників Римської курії

Святіший Отець оновив приписи, які стосуються зречення з уряду у зв'язку з досягненням граничного віку, або з інших поважних причин, поданого дієцезальними єпископами, як також головами та членами ватиканських відомств, що призначаються Папою.

У «Приписах щодо зречення з уряду дієцезальних єпископів та носіїв урядів, що випливають з папського призначення», які були оприлюднені та введені в дію 5 листопада 2014 р. і затвердженні Святішим Отцем два дні по тому, пригадується, що служіння Божому людові (зокрема, єпископа) у сучасному світі вимагає «великої компетентності, здібностей та загальнолюдських і духовних обдарувань». Посилаючись на декрет II Ватиканського Собору «Christus Dominus», на рішення своїх попередників блаженного Павла VI та святого Івана Павла II, які також увійшли до канонічного законодавства, беручи до уваги рекомендації Ради Кардиналів, яка допомагає у приготуванні реформи Римської курії, Папа Франциск видав роз-

порядження, яке складається з 7 пунктів.

У першому йдеться про те, що підтверджується дотеперішня дисципліна, згідно з якою, «дієцезальні єпископи, як також всі ті, хто до них прирівняний», а теж «єпископи-коадьютори та помічники, заохочуються подати зречення зі свого душпастирського уряду, коли їм виповниться 75 років життя». Таке зречення, як йдеться у другому пункті, вступає в дію лише після того, як «буде прийняте законною владою». А наступний пункт уточнює, що з прийняттям цього зречення зацікавлені особи втрачають також інші уряди на національному рівні, надані у зв'язку зі згаданими душпастир-

ськими обов'язками.

Четвертий пункт розпоряджень схвалює поведінку тих, які подають таке зречення ще перед досягненням окресленого віку з огляду на хворобу чи інші серйозні причини. А далі йдеться про те, що в особливих обставинах компетентна влада може вважати необхідним вимагати від єпископа подання зречення з уряду.

Шостий і сьомий пункти присвячені тим, хто служить у Римській курії. Кардинали, які очолюють відомства чи виконують інші служіння, що випливають з папського призначення, зобов'язані після досягнення 75 років життя подати своє зречення на руки Папи, який вирішить про подальші кроки. Натомість, голови дикастерій, які не є кардиналами, секретарі та інші єпископи автоматично втрачають займаний уряд, досягнувши 75 років життя, а члени дикастерій – досягнувши 80 років життя, або ж втративши уряд.

За матеріалами Радіо Ватикану, CREDO

Комуністична ідеологія у Китаї занепадає

Що раз то більше або християнство, або буддизм. В цьому не признаються у релігійності: вони сповідують керівництво КПК.

Секретар КПК в Тибеті пригрозив «строгим покаранням» членам партії, які почитають Далай-ламу і симпатизують незалежності цього регіону. На думку ряду джерел в Тибеті, ця заява є свідченням того, що лобко стурбована приналежністю ряду своїх членів до буддистської релігії.

Ще одним сигналом тривоги комуністів за ідеологічну чистоту своїх рядів стало скерування спеціальної

партійної комісії в провінцію Чжецзян, де в останні роки різко збільшилася кількість християн. За інформацією китайської газети «People's Daily» комісія встановила, що багато членів КПК в провінції є християнами.

Хоча конституція КНР гарантує свободу совісті, однак члени компартії не мають права публічно висловлювати свою приналежність до якоїсь релігії.

Черговий заклик до християнських Церков святкувати Пасху в один день

З новим закликом до всіх християнських Церков святкувати Пасху Христову в один і той же день виступив глава монофізитської Коптської Церкви патріарх Тавадрос II. Предстоятель Коптської Церкви, яка чисельно домінує серед християн Єгипту, в черговий раз порушив тему єдиної пасхалії в неділю, 9 листопада, під час свого виступу у Відні з нагоди 50-ї річниці фонду «Pro Oriente», – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Фонд був заснований в 1964 році австрійським кардиналом Францом Кьонігом як інструмент для поліпшення спілку-

вання між Католицькою, Православними і дохалкідонськими Церквами Сходу. Урочистості з нагоди ювілею фонду «Pro Oriente» проходять у Відні з ініціативи кардинала Крістофа Шьонборна, архієпископа Віденського. В них також взяли участь Патріарх Константинопольський Варфоломій I і кардинал Курт Кох, президент Папської ради зі сприяння християнській єдності.

Пропозицію про об'єднання дати святкування Великодня коптський патріарх вже висловлював у листі до Папи Римського Франциска в травні минулого року з нагоди першої річниці

їхньої зустрічі у Ватикані.

Об'єднання дати святкування Пасхи особливо бажать християни в Північній Африці та на Близькому Сході, де є сусідами християнські громади різних традицій, які по-різному обчислюють пасхалію. Православні та дохалкідоніти дотримуються юліанського календаря, а католики і протестанти – григоріанського.

В Білорусі багатьом потрібні послуги екзорциста

Кадр із фільму «Обряд»

Людей, яким потрібна допомога екзорциста, сьогодні в Білорусі дуже багато. Про це заявив екзорцист католицької Гродненської єпархії, настоятель костелу Святої Трійці в селищі Рось Чеслав Павлюкевич, Про це повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на krynitsa.info.

Однак, за його словами, багато хто не здогадується

про це, тому що сприймають діяльність екзорциста лише як обряд, що формується на основі численних кінофільмів на цю тему.

«Сфера екзорцизму і зцілення людей вимагає величезних зусиль, – каже священик. – Дуже радий, що сьогодні багато священиків в Білорусі зацікавлені в бажанні молитися і зціляти потребуєчих».

Порозумілись у питанні природи Ісуса Христа

Англійські і східні православні церкви прийшли до спільного розуміння щодо питання про подвійність природи Христа – божественної та людської. Це питання розділяло церкви від 451 року, з часів проведення Халкідонського Собору, – повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на Christian Today.

Представник змішаної міжнародної комісії преподобний Джеффри Роувель і митрополит Бішой оголосили погоджену заяву з питання христології, що

стосується вчення про втілення Христа (Його божественної і людської природи). Обидва представники погодилися в тому, що приймають вчення будь якої сторони, як доктрину.

В заяві зазначається, що у Христа було дві природи. Крім того сказано, що і ті, хто визнає

дві природи Христа, і ті, хто визнає тільки одну природу – вірять в божественність Христа. У документі також зазначається, що східні православні церкви не дотримуються виключно «монофізитського» вчення (тільки Божественна природа Христа), а вірять як в божественну, так і людську природу Христа.

Варто додати, що до складу східних православних церков входять: коптська православна церква Олександрії, Вірменська апостольська православна церква і Маланкарська православна сирійська церква.

Католицька Церква подарувала Константинопольському Патріархату храм у Відні

Плодами єкуменічного руху назвав Патріарх Варфоломій передачу Католицькою Церквою Австрії в дар Австрійській митрополії Константинопольського Патріарха храму в місті Леобен і ділянки в Бургенланде для створення першого православного монастиря в

Центральній Європі. Ця подія стала однією з причин приїзду до Австрії Предстоятеля Константинопольської Православної Церкви, який 6 листопада перебував у Відні з нагоди 50-річчя заснування кардиналом Францом Кьонігом фонду «Про Орієнте», – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Фонд «Про Орієнте», за словами Патріарха Варфоломія, вніс вагомий вклад в єкуменічний рух і єднання Церков, а сам він багато років є його членом.

Константинопольський Патріарх висловив свою подяку католикам Австрії. Було вирішено, що богослужіння в переданому православним 10 листопада храмі буде звершуватися на німецькій мові, щоб воно було зрозуміле всім членам багатонаціональної пастви.

І церква, і ділянка під будівництво монастиря передані не в користування, а у власність Австрійської митрополії Константинопольського Патріархату.

Мандруючи Інтернетом

ІСПАНІЯ: У СЕВІЛЬЇ ВІДНОВЛЕНО СОБОР, ЯКИЙ ВІДТЕПЕР СЛУЖИТИМЕ МІСЦЕВІЙ ГРОМАДІ УГКЦ

9 листопада у місті Севілья (Іспанія) відбулося посвячення відновленого собору на честь святого великомученика Димитрія, який відтепер служитиме місцевій громаді УГКЦ з правом подальшого його викупу.

Цей старовинний просторий храм належить місцевому згуродженню римо-католицьких сестер (Congregación de Hermanas de María Reparadora), який через невикористання був понад десять років зачиненим, а, відповідно, і десакралізованим. Обряд посвячення звершив владика Діонісій Ляхович, Апостольський візитатор, а церемонією урочистих богослужінь був о. Богдан Гнатів, сотрудник Архикатедрального собору св. Юра у Львові. У вітвар вкладено мощі св. великомученика Димитрія, які за старанням владики Іринейя Білика з Риму привіз владика Діонісій, – повідомляє Християнський портал КІРІОС. Архієрейську Божественну Літургію очолив владика Діонісій у співслужінні із о. Дмитром Савчуком, капеланом громади Севільї, о. Святославом Миронюком, о. Юрієм Бартком та о. Мануелем Портільо, відповідальним за душпастирство мігрантів в дієцезії Севільї.

В МЕЧЕТЯХ ІРАКУ ПОШИРЮЮТЬ ОГОЛОШЕННЯ ПРО ПРОДАЖ ХРИСТІЯНОК

В мечетях Іраку поширюються рекламні оголошення про продаж християнок, повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на Седмица.ру.

«Від 30 до 40 років – 35 тисяч динарів, від 10 до 20 років – 150 тисяч динарів, від шести років – 200 тисяч. На руки видаються не більше трьох», – процитував оголошення керівник міжнародної секції Імператорського православного палестинського суспільства Олег Фомін на пресконференції в Москві. Він закликав міжнародну громадськість реагувати на подібні факти, «адже це XXI століття».

Наприкінці жовтня делегація ІППС відвідала столицю іракського Курдистану місто Ербиль. Відбулися зустрічі з лідерами і представниками християнських громад і курдських громадських організацій, відповідальних за облаштування біженців і розподіл гуманітарної допомоги.

РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В ГРУЗІЇ ОТРИМАЮТЬ БЕЗКОШТОВНИЙ ГАЗ

Компанія «Сокар» надасть безкоштовний природний газ 400 релігійним організаціям, що діють в Грузії. Відповідний меморандум було підписано між Патріархією Грузії і компанією «Сокар». Свої підписи під документом поставили Католикос-Патріарх всієї Грузії Ілія II і директор представництва «Сокар» в Грузії Маджіріт Мамедов, повідомляє Кахетинський інформаційний центр. Патріарх Грузинський висловив свою подяку «Сокар» за допомогу: «Я хочу подякувати вам за ту допомогу, яку ви надаєте не тільки Грузинській Православній Церкві, а й Католицькій Церкві, і мусульманам, і іншим релігійним організаціям. Від їх імені висловлюю вам подяку».

Зі свого боку, Маджіріт Мамедов заявив, що безкоштовний газ поставлятиметься чинним в Грузії релігійним організаціям протягом року. Він нагадав, що подібний договір було оформлено також і торік. На його думку, подібна допомога буде продовжуватися і у майбутньому.

ЕКЗОРЦИЗМ - МІФ ЧИ РЕАЛЬНОСТЬ?

– Отче Яне, розкажіть нашим читачам, яким чином ви відчули покликання до такого виду служіння?

– Знаєш, брате, все було доволі просто. Мої священня відбулися у Прибалтійському краю, у лісі. Ще в часи підпілля єпископ дав мені одразу всі уряди, окрім, хіба що, єпископського – здійснювати священня єреїв. Мені сказали: «Ти можеш проводити екзорцизм, але не маєш права ніде це оголошувати». І відправили служити в Афганістан, де незабаром до мене стали приводити дивних людей.

Я страшно боявся: чи можу щось зробити для них, використовуючи екзорцизм? Чи спитає з мене Господь за те, що я використав чи не використав це право? Тому, раз Христос дав кожному священику владу не тільки навчати та зціляти, але і виганяти бісів, то чому б не послідувати голосу Ісуса? Вже 33 роки я служу Богові і людям в такий спосіб. Місія важка, але що поробиш – відступати не можна.

– Думаю, що найбільш поширеним питанням, яке вам задають, є: «Через що люди попадають у тенета лукавого, тобто стають опановані чи біснувті?»

– Однозначної і чіткої відповіді на ваше питання немає. Але можу навести найбільш поширені причини:

1) родове – хтось із родичів передав зв'язки із дияволом; через вчинення абортів;

2) магія і чаклування – чи то самі займалися, чи звертались до певних осіб (ворожок, екстрасенсів і тому подібних);

3) використання різноманітних оберегів, які нібито мають християнський зміст. Де і коли хто бачив, щоб Пресвята Богородиця була з мітлою? А ми купуємо подібний непотріб і чіпляємо у своїх домах ікону Богородиці на мітли!

4) різноманітні книги, навіть художнього характеру, в яких зустрічаються описи ритуалів

і реальні заклинання. Інтернет наповнений зараз всім, що хочеш – описами про відкриття «третього ока» та іншими жахіттями.

– Що ви маєте на думці під словами «різноманітні книги, речі й обереги»? Невже все це справді може викликати таку велику небезпеку?

– Звичайно. У сучасному суспільстві поширеними є багато масонських речей. Вони фактично змушують людей постійно здійснювати поклоніння сатані через такі книги як видання «Гаррі Поттер» або продукцію «Hello Kitty», навіть через мультики. Для прикладу, у книгах «Гаррі Поттер» вписані реальні заклинання – «Авада Кадавра» є древнім заклинанням викликання духа смерті. «Hello Kitty» символізує собою духа німоти, а рожевий бантик – духа розпусти. Ви ніколи не замислювались, чому цю кітку малюють без уст? Навіть в мультиках «Маша и медведь» дівчинку зображають з величезними очима, що є ознакою біснуватості. Невже не можна намалювати її нормальною? Багато музичних творів мають просто захоплюючу мелодію, але в слова і зміст є вкладена хула на Господа. Тому я виступаю проти таких мас-медійних речей і закликаю всі засоби комунікації до покаювання і навернення та не ширення подібних речей! (додатково про заборонену символіку можна ознайомитись на сайті парафії УГКЦ Скали-Подільської).

– Як в такому випадку можна оберегтися від подібних «зомбувань»?

– У різних ситуаціях свого життя в першу чергу ми повинні слухати Бога, аж до смерті, інакше ми граємося із вогнем пекельним. Найважчим гріхом є поклоніння дияволу. Наші предки поклонялися ідолам, а ми часто поклоняємось не те, що ідолам, а самому сатані. Ми – друга країна в світі (після США), яка офіційно за-

реєструвала сатанізм. Згідно зі статистикою, в Італії зареєстровано 170 тис. магів. За рік до них звертаються близько 6 млн. осіб. Ці люди здебільшого не сповідаються із гріха магії, з того, що вони звертались до ворожбитів. Як їм з такими гріхами жити далі? Їхні сповіді – святотатські, а, отже, і Причастя вони приймають по-святотатськи, стягуючи на себе і на свою сім'ю ще більше прокляття.

В першу чергу ми не повинні мовчати на зло!

Також існують молитви, які можуть захистити нас від зазіхань лукавого (молитви подані наприкінці розмови). Пам'ятайте: найкращий захист – це Сповідь, Причастя і любов до Бога та ближніх. У молитві просіть за цілий рід, щоби вповні отримати Боже милосердя.

– Скажіть, будь-ласка, чому одні люди є піддатливими до певного роду чаклувань, а інші – ні?

– Це залежить від морального та духовного стану як самої людини, так і всього його роду в цілому. Якщо стан слабкий, навіть найпримітивніший ритуал подіє на таку особу миттєво. Як правило, все починається із жаху, потім – депресія, далі людина починає «чути» якісь голоси, а після цього йдуть вже прямі ознаки біснуватості: телепатія, невідоме до того знання, розмови іншими незнайомими мовами, надмірна сила, негативні реакції на освячені речі. Про-

яви «вроків» і «пороби» – постійні хвороби, невдачі, руйнування планів. У вражених темною силою немовлят перед Хрищенням різко піднімається температура. Все це – сигнали на предмет того, що хтось «попрацював».

Основними жертвами ритуальних дій найчастіше стають жінки і діти. Мені доводилося проводити екзорцизм навіть над грудною дитиною. Ночами вона ревіла немов величезний ведмідь, і рев цей люди чули на відстані десяти кілометрів. А також над 5-річною дівчинкою, яку сильно мучив дух нечистоти.

Був також випадок із 14-річною дівчинкою, яка «розкидала» дорослих міцних чоловіків, як дитячі забавки. Схопила мене за горло та хотіла задушити. Я промовив лиш одне слово: «Матусю» (звертаючись до Богородиці), – і ця дівчина одразу відпустила мене, після чого я попросив: «Матусю, стань на голову нечестивому». Дівчина одразу впала на коліна і не могла поворухнутись. Мати Небесна завжди прийде на допомогу своїм дітям – тільки треба в це вірити.

– Тоді від чого залежить успіх екзорцизму?

– Найбільше все залежить від покори. Кожен священик має владу молитись на оздоровлення та малий Чин екзорцизму. Великий чин можна молитись тільки з благословення єпископа. Зазвичай

Нещодавно священик-екзорцист побував у Львові, відтак читав молитви екзорцизму та на оздоровлення у Катедральному соборі Верх. апп. Петра і Павла м. Чорткова.

Отець Ян Білецький погодився дати інтерв'ю, висловившись: «Я говорю правду і тому я вільний!»

Розмову провів Андрій Шестак, прес-секретар Бучацької єпархії УГКЦ

єпископи дуже радо відкликаються і дають такі благословення священикам, проте в мене був такий випадок, що єпископ сказав: «Над цією особою можеш помолитись тільки один раз», – тому що у переважній більшості потрібно довго молитись, щоби людина отримала звільнення. Через послух до єпископа я молвився тільки раз – і людина зцілилась миттєво. Також, як би це дико не звучало, до мене звернувся священик, у якого був біснуватий син. Згодом я довідався, що цей священик молвився Чин великого екзорцизму без благословення єпископа. Ось що означає брак послуху. Друга річ – молитись і чинити все не від себе, не від свого імені, а тільки від імені Ісуса Христа.

– Отже, отже екзорцизм – міф чи реальність?

– Коли я служив у Севастополі, до мене звернувся один полковник із сім'єю. Його син одного разу побачив увісні сатану, після чого юнак почала переслідувати нечиста сила: в гуртожитку серед білого дня ввижалась якась рогата тварина, ночами мучили страхіття. Батько був упевнений, що син прикидається божевільним. Але вести його до лікаря не ризикував – молоду людину однозначно покладали б до психіатричної лікарні, і на цьому кар'єра військового була б закінчена. Тому вони вирішили приїхати до мене.

Пішли ми всі разом молитися до церкви. Полковник всім своїм виглядом показував, що до релігії і конкретно до екзорцизму ставиться скептично. Але Господь показав йому, що є правда, а що брехня. Річ у тім, що до церкви в цей день привели біснувату жінку. Коли я почав молитися, вона в страшній злості стала на мене кидатися, а в кульмінаційний момент раптом піднялася в повітря й почала гуляти по стелі та голосно гарчати наче

лев. Полковник як побачив цю картину, так із жахом вилетів з церкви. Хотілося крикнути йому у слід: «Захиснику Вітчизни, куди ж ти тікаєш?»

Проте головне – побачивши на власні очі дію нечистої сили, цей чоловік зміг повірити в існування Господа Бога. Коли я вийшов до нього в коридор, полковник одразу попросив Тайни Покаяння, до якої вже не приступав більше 25 років. І до церкви він почав ходити регулярно, і хлопчика його ми звільнили та повернули до нормального життя.

Отже, якщо мене хтось запитує чи екзорцизм – це правда, я відповідаю словами із Святого Письма: «Прийди і подивись».

– Дякуємо, отче, за цікаву розмову, за Ваші настанови і мудрі поради.

Дякуємо за Ваш приклад служіння для нас усіх. Закликаю усіх читачів до ревної молитви за о. Яна Білецького та Флоріана Кравенського, ОФМ, через яких Господь Бог зцілює людей та рятує від напастувань лукавого.

МОЛИТВА ЗАХИСТУ ВІД ЗЛИХ СИЛ НА ЩОДЕНЬ (МОЛИТИСЬ ВРАНЦІ ТА ВВЕЧЕРІ)

Беру Хрест з Голгофи, скроплений Кров'ю і Водою із Серця Ісуса Христа, і ставлю між моїм родом і нашими ворогами з роду в рід, з покоління в покоління (перехрестити тричі в уяві свій рід) тепер і на віки вічні. Амінь.

Боже, прости – і я прощаю, благослови нас, Боже (перехреститися і поцілувати хрест).

ДОДАТКОВІ МОЛИТВИ ЗАХИСТУ

Господи, Боже, я знаю, що Ти мене любиш і прощаєш, – я теж люблю Тебе, Боже. Прости мені все, я Тебе на правду люблю.

Стою я на горі Голгофи під Хрестом Твоїм і прошу Тебе: захисти, благослови і освяти. Амінь.

1. Формула Ейлера, що доводить існування Бога

Леонард Ейлер (15 квітня 1707 – 18 вересня 1783) був швейцарським математиком і фізиком, який одним із перших зробив надзвичайно важливі відкриття в таких галузях, як аналіз нескінченно малих і теорія графів. Також Ейлер уклав значну частину сучасної математичної термінології і позначень, зокрема, для математичного аналізу (наприклад, поняття математичної функції). Він відомий своїми працями з механіки, гідродинаміки, оптики та астрономії. Значну частину свого дорослого життя він провів у Санкт-Петербурзі та Берліні.

Про релігійні переконання Ейлера можна судити з його листа до німецької принцеси і ранньої праці «Захист божественного одкровення проти заперечень інакодумців». Ці твори засвідчують, що Ейлер був побожним християнином, який вірив, що Біблія благотворно впливає на людей.

Оповідають, що Ейлер знайшов аргументи на користь існування Бога, коли дискутував на цю тему зі світськими філософами. В той час він проживав у Санкт-Петербурзі, і тоді ж Росію відвідав на запрошення Катерини II французький філософ Дені Дідро. Імператрицю занепокоїли аргументи француза на користь атеїзму – вони могли погано вплинути на її придворних, тож вона попросила Ейлера вступити з Дідро в богословську полеміку. Дізнавшись, що відомий математик знайшов докази існування Бога, Дені Дідро погодився вислухати їх. Під час зустрічі Ейлер підійшов до Дідро впритул і промовив: «Сер, $\forall n \in \mathbb{N} \exists x$, а тому, відповідно, Бог таки існує!» Для Дідро, який нічого не розумів у математиці, це прозвучало як якась незбагненна нісенітниця, і він так і застиг з відкритим ротом, в той час як присутні ледве стримували сміх від такої сцени. Засоромлений, він звернувся до імператриці за дозволом покинути Росію, і вона великодушно на це погодилася.

2. Математик розробив теорему Бога

Курт Фрідріх Гьодель був австрійським, а потім американським логіком, математиком та філософом. Він разом з Арістотелем та Фреге вважається одним з найповажніших логіків

5 учених, що намагалися науково довести існування Бога

в історії людства. Гьодель зробив величезний внесок у розвиток науково-філософського мислення в ХХ-му столітті.

У 1931-му році, коли йому було 25 років, Гьодель опублікував дві теореми про неповноту. Роком раніше він отримав докторський ступінь у Віденському університеті. Для доведення першої теореми Гьодель розробили методу, відому нині як нумерація Гьоделя, що перетворює формальні вирази в натуральні числа.

Гьодель також довів, що

ні аксіома вибору, ні гіпотеза континууму не можуть бути спростовані за допомогою прийнятих аксіом теорії множин, оскільки ці аксіоми узгоджуються. Завдяки цьому математики отримали можливість досліджувати аксіому вибору у своїх доведеннях. Він також зробив важливий внесок у теорію доведень шляхом уточнення зв'язку між класичною логікою, інтуїціоністською логікою та модальною логікою.

Після смерті Гьоделя в 1978-му році залишилася теорія, основана на принципах модальної логіки – типі формальної логіки, яка в вузькому сенсі передбачає використання виразів «обов'язково» і «можливо». Теорема стверджує, що Бог, або Вища Істота, є тим, що ми не в змозі зрозуміти. Але Бог існує в розумінні. Якщо ж Бог існує в розумінні, то можна передбачити, що Він існує і в реальності. Таким чином, Бог повинен існувати.

3. Учений, який не бачить конфлікту між наукою і релігією

Під час інтерв'ю по CNN в квітні 2007 року в Роквілі (штат Меріленд, США) Френсіс С. Коллінз, директор проекту «Геном Людини» укотре заявив, що інформація, вбудована в ДНК, доводить існування Бога. Як віруючий, доктор Коллінз сприймає ДНК-молекулу, яка присутня у всіх живих істот і в якій поміщено всю інформацію про вид, – як мову Бога, а елегантність та складність органів і решти природи – як віддзеркалення Божого плану.

Проте думав так Коллінз не завжди. У 1970 році, будучи ще аспірантом на факультеті теоретичної хімії, він був атеїстом

і не знаходив підстав постулювати існування якихось істин поза математикою, фізикою та хімією. Згодом він поступив до медичної школи і зіткнувся з проблемою життя та смерті пацієнтів. Один з пацієнтів якось запитав його: «У що ви вірите, докторе?» І Коллінз почав шукати для себе відповіді.

Коллінз визнав у собі, що наука, яку він так любить, безсила відповісти на такі питання: «У чому полягає сенс життя?», «Чому я тут?», «Чому математика працює так, а не інакше?», «Якщо в Всесвіті був початок, то хто це початок поклав?», «Чому фізичні константи Всесвіту налагоджені настільки тонко, що допускається можливість появи складних форм життя?», «Звідки у людей мораль?» і «Що відбувається після смерті?».

До цього моменту доктор Коллінз вважав, що віра заснована на чисто емоційних та ірраціональних аргументах.

Тому він був здивований, виявивши в ранніх працях оксфордського ученого С.С.Льюїса, а згодом і в багатьох інших джерелах, дуже вагомими аргументами на користь правдоподібності існування Бога, сформовані на чисто раціональних підставах.

Тепер же доктор Коллінз говорить, що не бачить жодних протиріч між наукою і релігією. Так, він згоден, що походження від спільного предка шляхом еволюції є очевидним. Але він також стверджує, що вивчення ДНК забезпечує вагомий доказ нашої зв'язаності зі всіма іншими живими істотами.

За словами доктора Коллінза, він виявив, що в істинах науки та віри існує дивна гармонія. Біблійний Бог – це також Бог генома. Бога можна знайти і в храмі, і в лабораторії. І науці, яка досліджує величне й страшне Боже творіння, справді можна поклонятися.

4. Два програмісти начебто довели, що Бог існує

У жовтні 2013 року двоє учених – Крістоф Бенцмюллер з Вільного університету Берліна і його колега Бруно Вользенлогель Палео з Технічного університету у Відні – начебто

довели теорему про існування Бога, сформульовану вже згадуваним австрійським математиком Куртом Гьоделем. Використавши для розрахунків звичайний комп'ютер «MacBook», вони доказали, що доведення Гьоделя правильне, принаймні, на математичному рівні, з точки зору високої модальної логіки.

У своїй доповіді «Формалізація, механізація й автоматизація: доведення Божого існування, сформульоване Гьоделем» вони заявили, що «онтологічне доведення Гьоделя було проаналізоване в перший же день дослідження з надзвичайним ступенем деталізації за допомогою теорем вищого порядку».

Усе ж це доведення викликає скептицизм. Хоча дослідники стверджують, що довели теорему Гьоделя, проте їхня робота підтверджує не саме існування Бога, а лише те, які досягнення можна зробити в науці, використовуючи передові технології – саме так говорять відомі математики.

Бенцмюллер і Палео вважають, що їхня робота може бути корисною в таких галузях, як штучний інтелект і перевірка програмного та апаратного забезпечення. Врешті-решт, формалізація онтологічного доведення Гьоделя навряд чи переконає атеїстів або щось змінить у душах справжніх віруючих, які можуть заявити, що ідея вищої сили не піддається логіці за визначенням. Зате для математиків, які шукають способи вийти на новий рівень, ця новина може бути відповіддю на їхні молитви.

5. Невролог стверджує, що клінічна смерть справді існує

Хоча жодного посправжньому переконливого доказу в цій статті так і не з'явилось, неможливо тут не написати про клінічну смерть.

Наукове дослідження показало, що клінічна смерть з усіма її супровідними елементами, як-от «яскраве світло», «подорож крізь тунель» або «відчуття виходу з власного тіла», – надзвичайно яскраве переживання і запам'ятовується краще, ніж будь-що інше.

За словами бельгійського невролога Стівена Лоріуса, керівника Групи коматозних досліджень в університетській лікарні міста Льеж (Бельгія), він

за довгі роки своєї лікарської праці мав можливість поспілкуватися з багатьма пацієнтами, які вийшли з коми. І вони оповідали йому про свої «подорожі» та інші навколосмертні пережиття.

Команда, створена з учених Групи коматозних досліджень та співробітників Університету когнітивної психології, розробила анкети для уточнення сенсорних та емоційних деталей у спогадах клінічно «воскреслих». Потім вони порівняли описи клінічної смерті з іншими спогадами про реальні події, що супроводилися сильними емоціями, а також спогадами про приємні мрії та думки. І вчені з подивом виявили, що клінічна смерть змальовується набагато яскравіше, ніж будь-яка інша уявна чи реальна подія, у тому числі народження дитини та весілля.

10 квітня 2013 року доктор Лоріус в інтерв'ю з CNN розповів, що пацієнти в реанімації часто бояться розповідати свої історії про клінічну смерть, оскільки побоюються, що люди не сприймуть їх серйозно.

Але ті, хто пережив подібний досвід, часто змінюються назавжди і більше не бояться смерті. Всі вони впевнені, що їх яскравий досвід був реальним.

Доктор Лоріус вважає, що коріння цього досвіду – у фізіології людини. Крім того, виявилось, що досить людині просто подумати (можливо, помилково), що вона вмирає, і, швидше за все, це надовго запам'ятовується. Слід мати на увазі, що чимало з тих людей, які отримали навколосмертний досвід, фізично не перебували у небезпеці смерті, і це побічно доводить, що вже лише одне усвідомлення ризику смерті є важливим з точки зору здобуття навколосмертного досвіду.

Лоріус не хоче спекулювати на темі існування раю чи пекла, але, за його словами, лише невелика частка розповідей про клінічні смерті пов'язана зі страхіттями. В більшості випадків ці «смерті» залишаються в людини як приємний спогад – напевно, набагато більше людей летить до раю, аніж до пекла.

Крок до об'єднання Церкви в Україні

Майдан і всі подальші події в Україні засвідчують актуальність принципу, коли «низи» не хочуть жити по-старому, а «верхи» не можуть керувати по-новому. Потреба глибоких змін заторкнула і церковні структури. І якщо їх зверхники в даному питанні часто відмовчуються, або висловлюються обтічними фразами, то «низи» діють набагато прагматичніше і прямолінійно.

Так, зовсім недавно український інформаційний простір сколихнула неординарна подія: на Рівненщині різні місцеві релігійні конфесії та юрисдикції підписали Меморандум про Українську Помісну Церкву, а представники Церкви Московського патріархату засудили агресію Росії проти України. Так видається, що це вперше за історію незалежної України представники різних релігійних спільнот на регіональному рівні офіційно погодилися створити робочу

групу, яка намагатиметься напрацювати механізм об'єднання православних Церков.

У Меморандумі йдеться про те, що всі Церкви Рівненської області визнають та моляться за цілісну і єдину державу Україну, а також виступають за створення єдиної Української Помісної Православної Церкви. Цим Меморандумом підписанти засуджують дії Росії як агресора, що характеризується захопленням території України і посяганням на цілісність і державний суверенітет України, а також засуджують розпалення міжконфесійної і міжрелігійної ворожнечі і захоплення православних храмів однієї юрисдикції іншою. Крім іншого, автори задекларували, що не заперечують релігійного волевиявлення жителів Рівненщини щодо конфесійної незалежності – згідно із законом України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Меморандум підписали: керуючий Сарненською єпархією УПЦ митрополит Сарненський та Поліський Анатолій, керуючий Рівненською єпархією УПЦ МП митрополит Рівненський та Острозький Варфоломій, керуючий Рівненською єпархією УПЦ КП митрополит Рівненський та Острозький Іларіон, керуючий Рівненсько-Волинською та Таврійською єпархіями УАПЦ митрополит Львівський Макарій, правлячий єпископ Луцького єкзархату УГКЦ Йосафат, голова Рівненської ОДА Сергій Рибачок та його заступник Олександр Савчук.

Хочеться думати, що однією із спонук до підписання цього документу послужив Відкритий лист вірних однієї із православних парохій Рівненщини до свого предстоятеля. Текст даного Листа подаємо нижче у повному обсязі.

о. Іван ГАЛІМУРКА

Відкритий лист Предстоятелю УПЦ митрополиту Онуфрію від громади Дмитріївського храму с. Вишнів (Волинь)

Ваше Блаженство!

Як православні християни, діти українського народу і громадяни своєї країни, ми не лишаємося осторонь хвилючих подій, відлуння яких сягає далеко за межі України. Ми живемо в умовах кривавої війни, яка щодня забирає життя наших братів і сестер. Жорстока дійсність вимагає від нас і жорсткої риторики, усе має бути названо своїми іменами і голос Церкви має звучати не інакше як пророчий голос.

Найперше зазначимо, що неприязнь до націоналізму – і саме українського націоналізму – настільки глибоко увійшла в плоть і кров вірних УПЦ, що ми навіть не помітили, як зростили у своїх рядах відверто російських націоналістів: кліриків та мирян, для яких не лише суверенітет України та автономія УПЦ не є цінністю, але які співчувають тим, що бажали б позбавити безцінного дару від Бога решту українців. Латентні російські націоналісти щонайменше лояльно поставилися до окупації України на півдні та кривавого заклоту сепаратистів і диверсантів на сході. Більш свідомі з них, миряни, виявляли дієву підтримку «ополченцям» чи навіть ставали в їхні ряди, клірики благословляли озброєних бандитів, молилися за їх перемогу або й навіть очолювали збройні угруповання.

Треба визнати, що реакція на це місцевих єпископів та священноначалія УПЦ в цілому була і залишається щонайменше недостатньо рішучою. Наслідком такої непевності, а подекуди і бездіяльності, якраз і стали випадки агресивного поведіння деяких бійців АТО з окремими священниками (про що згадували Ви у відповідному зверненні). Випадки переходу священників та громад в юрисдикцію УПЦ-КП мають у своїй основі ті самі причини. Несвоєчасне мовчання як зло породило інше зло, і провини ми схильні вбачати насамперед в діях неадекватних кліриків, у бездіяльності ієрархів УПЦ, аніж в нестриманості бійців чи «прозелітизму» представників КП.

Зауважимо, що відповідні заяви від імені Церкви таки лунали. Але, на жаль, іноді вони були несвоєчасними, не достатньо рішучими, не в повній мірі репрезентативними. Так, подекуди потрібне і своєчасне слово ми чули з уст речника УПЦ (ніні

відстороненого), або ієрарха, який опікується військом, іноді знаходили його у зверненнях ВРЦіРО, скріплених підписом нашого Предстоятеля. Натомість в офіційних заявах УПЦ, не кажучи вже про заяви місцевих єпископів, часто бракувало чітких визначень та декларування конкретних заходів щодо виходу з кризового становища.

Такими конкретними заходами могли б успішно слугувати анафемами, проголошені усім, «хто незаконно тримає в руках зброю» і тяжко погрішає проти Євангелія, законів України та міжнародного права. В історії Церкви анафема, бувало, застосовувалися не за призначенням, але тепер саме час вдатися до дієвих ліків, які спричиняють до вцухнення військового конфлікту і загоять церковні рани.

Те, що у нас нерідко називають братовбивчим протистоянням, має бути назване війною, і аж ніяк не громадянською. Участь політичного керівництва, спецслужб і навіть регулярних військ РФ у цій війні беззаперечна для кожного, хто бачає бачити і розуміти.

Попри те, що Українська Православна Церква послідовно відстоює ідею цілісності і неподільності України, українці досі не почули офіційного рішучого засудження Церквою окупації Криму та спроби відторгнення інших областей України. Це дивує, адже ми вшановуємо святих, що відлучали від церковних таїнств імператорів та імператриць, котрі зневажали народ і Церкву, натомість наше священноначаліє не наважується оголосити анафему навіть іноземним панам, що загарбують надбання народу України і раяють тіло Церкви. Жодним чином це не свідчить про розважливість та високу духовність ієрархів. Беззаконне відчуження частини території України має бути назване окупацією, а Російська Федерація має бути визнана країною-агресором.

На початку березня цього року, у самий розпал спеоперации російських спецслужб з окупації Криму, Ви, як місцєблюститель Київської митрополічної кафедри, зверталися до президента РФ Путіна і патріарха РПЦ Кирила з проханням всляко посприяти деескалації конфлікту і запобігти розділенню України. Обидва звернення були дуже своєчасними, але, на превеликий жаль, адресати

не зважили на Ваші вмовляння і не запобігли протизаконному силовому відторгненню Криму від України. Далі більше – страх відторгнення навис над іншими регіонами, а існування України як суверенної держави опинилося під загрозою. За Богом дане право мирно жити у своїй країні в законних її кордонах безвинно гинуть до сьогодні наші військовики і мирне населення.

У згаданому зверненні до президента РФ Ви висловилися, що «знаєте його як православного християнина». Це було невірним перебільшенням. Г-на Путіна натомість треба віддати анафемі, як винуватця й відповідального за нинішню війну та за злочини проти людності.

Щодо патріарха Кирила, то сказати, що він нічого не зробив, аби запобігти війні чи зупинити її, – це не сказати нічого. Кров

не лише українців, а й громадян РФ – найманців і кадрових військовиків – зокрема на його руках. Патріарх не лише створив надійний тил для кремлівського агресора, але й опустився до відвертого наклепу на українців, адже особисто неодноразово озвучив на увесь світ ту брехню, яку раніше поширювали офіційні та неофіційні речники патріархії. Зокрема про те, що, начебто, в Україні триває громадянська війна, джерелом якої є ніхто інший, як уніати та розкольники, що всюди сіють лише ненависть та ворожнечу і протистоять вірним нашої Церкви. Наклепами, облесливими промовами, проповіддю ідеології «руського світу» (стрижнем якої є гіпертрофованій російський націоналізм, поєднаний з нездоровим есхатологізмом та іншими -ізмами) патріарх не зупиняє війну, а підливає масло у її всепоглинаючий вогонь. Жодному ієрарху ми не дозволимо безвідповідально зводити наклепи на наших братів та сестер, хай

навіть таких, що не належать до нашої Церкви.

Не великий господин і не отець нам патріарх московський. Ми не згадуємо його за богослужінням, як не згадують його на багатьох інших парафіях. Не бажать чути імені патріарха під час церковних служб тисячі громад УПЦ, але настоятелі не наважуються припинити його поминання, тримаючись «передання старців» всупереч докорам совісті і здорового глузду. Просимо Ваше Блаженство внести ясність у ситуацію, що склалася, і рекомендувати священнослужителям УПЦ обмежитись поминанням імен місцевого єпископа та Предстоятеля УПЦ.

Ми виступаємо рішуче проти насадження ідеологій та політичних схем, замімікованих під проповідь християнства. Проповідь Євангелія і проповідь винят-

святих землі, і лише тому, що неправда, як породження диявола, зобразила українця фашистом, людиноненависником, безбожником і запродавцем.

Разом з мільйонами православних українців вважаємо, що сам Бог підводить нас до тієї межі, коли, подібно до Авраама і Лота, шляхи котрих в якийсь момент розійшлися, – не для того, щоб розірвати їхні стосунки, а саме щоб їх зберегти і кожному здійснити власне покликання, – історичні шляхи УПЦ та РПЦ мають остаточно розійтись, аби кожна з Церков виконувала своє покликання у світі успішно, не спотикаючись на каменях ідентичності.

Згадаймо текст постанови Священного Синоду РПЦ про визнання автокефалії Грузинської Православної Церкви:

«Не имея оснований входить теперь в разбор всего, что с тех пор говорилось и писалось за и против грузинской автокефалии, и оставляя без внимания всякие взаимные счеты, подозрения, предубеждения и печальные недоразумения, мешавшие беспристрастному подходу к данному вопросу, мы теперь имеем счастливую возможность ограничиться лишь самым главным и существенным: по церковным правилам (Всел. IV, 17 и др.), церковные границы должны следовать за государственными».

Отже, лишивши у минулому всіляку передержаність та особисті амбіції, треба визнати, що УПЦ не лише має усі підстави для отримання цілковитої незалежності, але більше того – цього потребує від нас строге слідування канонічному праву Церкви.

Ми пам'ятаємо, що у листопаді 1991-го року воля переважної більшості ієрархів, кліриків, ченців та мирян, що представляли Собор УПЦ, була у тому, щоб випросити у Московської патріархії дарування автокефалії. І це прохання таки було передано в Москву, і розгляд його було відкладено до зібрання Помісного Собору РПЦ. Щоправда, після того Помісні Собори збиралися, але згадане прохання не розглядалося. Просимо Ваше Блаженство посприяти тому, аби прохання про дарування цілковитої самостійності нашій Церкві було розглянуто Московським патріархатом, а за потреби і Вселенським патріархатом, якнайшвидше.

Ми усвідомлюємо і те, що да-

(Продовження на 13 стор.)

Мати дітям не подружка

ЩО ТАКЕ ДРУЖБА

Дружба – стосунки між людьми, основані на взаємній прихильності, духовній близькості, спільності інтересів, симпатії, довірі. Одна з ознак дружніх взаємин – рівноправ'я партнерів. Вони вибирають один одного по взаємній симпатії, близькості інтересів, повазі один до одного як рівня.

Між дітьми і батьками вибудовуються інші стосунки – ієрархічні. Батьки – вище, вони – керівники. Діти – нижче, вони – підлеглі. Чую голос деяких читачів: «Це не так. Батьки і діти мають бути друзями! Не можна ставити свої інтереси вище за інтереси дитини!» Але в стосунках батьків і дітей справді важлива ієрархія. Батьки мають право наполягати, керувати діями дітей. Діти повинні прислухатися до думки батьків і виконувати їх вимоги, навіть якщо інколи вони їм не до вподоби. Далеко не все може бути предметом обговорення. Батько – носій знань, правил, традицій, а також «караючий орган» у разі серйозної провини. Так не може поводитися друг, який апріорі є рівним. Друг може лише висловити свою думку, але забороняти чи наполягати права не має.

І найголовніше, що є в дитячо-батьківських стосунках (і чого майже немає у дружніх), – це залежність. Діти залежать від батьків фізично (дитина саме не може повноцінно дбати про своє здоров'я), матеріально (їсти, пити, одягатися, проживати в будинку, мати необхідні речі), соціально (відвідувати дитячий сад, школу, гуртки та секції), а також психологічно. Поки існує залежність, про якусь дружбу говорити складно.

ГУМАНІСТИЧНА ПЛУТАНИНА

Хтось колись виголосив: «Діти і батьки мають бути друзями», – і ця фраза довший час практично не викликала заперечень. Адже який прекрасний сигнал! То хіба можна виступати проти дружби, тим паче – між батьком і дитиною?

Зазвучавши активно близько двадцяти років тому, ця ідея зіграла важливу роль у перебудові підходу до виховання дітей, витіснивши жорстко-авторитарний стиль на користь демократичного. Батьків налаштували, що діти вже від маленького – особистості, що не обов'язково кричати на них і бити їх різкою, а можна переконувати, розмовляти і мотивувати. І головне – вони зрозуміли, що їхній авторитет

буде вищий, якщо до дитини виявляти пошану. Саме фраза «діти і батьки мають бути друзями» стала коротким, але ємким гаслом нової, більш гуманістичної позиції. І в цій якості її роль складно переоцінити.

Насправді ж мова не йде про жодну дружбу. Те, що називають «дружбою» між батьками і дітьми, на ділі є просто авторитетним стилем виховання. При цьому стилі контроль над поведінкою дитини є достатнім, пошана до свободи – на високому рівні. Батьки пояснюють дитині правила поведінки, наполягають на ключових моментах, використовують різноманітні

способи, аби донести до неї інформацію не лише про те, «як», але й «навіщо». При цьому вони залишають дитині власну зону ухвалення рішень, де вони можуть щось порадити, але не диктують свою волю. Це дозволяє їй розвивати самостійність. Батьки прагнуть завоювати авторитет дітей, зацікавити і мотивувати, перш ніж наполягати або забороняти. Покарання присутні, але вони не бувають жорсткі, а лише демонструють несхвалення. Успіхи дитини помічаються і стають предметом гордості членів сім'ї.

Але демократизм та авторитетність зовсім не скасовують ієрархічних стосунків між поколіннями. Просто тиск ієрархії відчувається менше.

ТРИ ПОМИЛКИ СТОСУНКІВ

Маятник у бік гуманізму, можливо, гойднувся надто сильно. Принцип «ієрархія

– погано, дружба – добре» в деяких сім'ях набрав розмаху, співмірного з катастрофою. І ось основні помилки:

1. Дружба = потурання.

Стиль потурання описується словом «вседозволеність»; керування поведінкою – мінімальне, пошана до свободи – максимальна. Батьки говорять про дружбу з дитиною. Високо цінується її свобода. Але чадо поки що не в змозі об'єктивно ставитися до реальності і не завжди здатне правильно прийняти рішення. Батьки пишуться дитиною, але уникають рекомендувати їй моделі поведінки, розповідати про прийняті правила і норми, наполягати

Тут могли би бути памфлети на тему необхідності і прекрасності дружби в стосунках між дітьми та батьками. Але їх не буде. Пишномовних міркувань не бракує на сторінках журналів для батьків, в просторах інтернету. І багато що з них лише заплутує дорослих.

3. Зрощення еґоїзму.

У сім'ях з орієнтацією на «дружбу» інколи творяться цікаві речі. Наприклад, одна мама дев'ятирічного хлопчика розповідала: «Він нас зовсім не слухає, уроки не робить, грубить, з'їдає все найкраще, не ділячись, і так далі». На питання, чому ж ви не приведете дитину до порядку, мама відповіла: «Він не відчуватиме себе нашим другом!» Довелося сказати, що на дружбу це і так не схоже, а схоже на деспотичного царя. Адже дружба передбачає рівноправ'я, а в цій сім'ї стався перекив в інший бік: дитина «рулює», дорослі підкоряються.

ДРУЖНІ ЧИ ТОВАРИСЬКІ?

Якщо слово «дружба» розкласти на синоніми, то багато що встає на свої місця. Найвідповідніші у цьому сенсі – це «дружній» і «товариський». Ось тут-то і розгадка. Стосунки батьків та дітей не мають бути дружніми (оскільки це порушує ієрархію), але вповні можуть бути товарицькими.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ТАКІ СТОСУНКИ?

ОСЬ ЇХ ОСНОВНІ ОЗНАКИ:

1. Приємність взаємного спілкування. Спілкуючись з дитиною, прагнуть демонструвати моделі взаємно приємного спілкування, звертати увагу на конфліктогени, учити згладжувати складні моменти.

2. Взаєморозуміння. Прагнуть зрозуміти почуття і бажання дитини. А також не приховуйте свої. Взаєморозуміння покращує будь-які – і дружні, і ієрархічні – стосунки.

3. Відвертість, щирість і довіра. Всі ці якості формуються тоді, коли дитина перебуває у відкритому родинному контакті: знає важливі для сім'ї новини, в курсі її проблем, потреб тощо.

4. Спільність інтересів та захоплень. Благородна дорога для дружніх стосунків! Коли батьки і діти займаються разом захоплюючою справою, відвідують цікаві місця, це позитивно позначається на їх спілкуванні.

5. Єдність цінностей. Саме батьки закладають основи норм, правил і цінностей, хоч деколи це дуже непросто і робиться через велике «не хочу». Батьки і діти перебувають в єдиному ціннісному

просторі, але ведучими залишаються усе ж старші.

ЧАС ПЕРЕБУДОВИ

Та ось настає повноліття, і все міняється. Відповідно до Конвенції про права дитини, після 18 років людина має право самостійно жити, працювати, отримувати права й обов'язки дорослого. У цей момент вона відчуває, що може стати рівнею батькові. І лише отут виникають стосунки, що дуже нагадують дружбу. І це навіть добре, оскільки минула ієрархічна система може утруднювати спілкування. Опіка повинна поступитися місцем повному делегуванню відповідальності; заборони і повчання зійти нанівець з приказкою: «Всьому, чому могли, ми тебе навчили, тепер живи своїм розумом». Якщо ж дитина продовжує зберігати залежність від батьків, то її рівність і самостійність опиняються під великим питанням.

Чому можлива лише подібність дружби? Тому що діти і батьки все ж є представниками різних поколінь, і не часто трапляється так, щоби їх інтереси (музичні, літературні, відпочинок, а також хобі) збігалися. Люди інтуїтивно розуміють: якими б хорошими не були стосунки з батьками, але в них – інша якість: не дружня, а родинна.

Коли батьки старіють, «пісочний годинник» перевертається і стосунки змінюються з точністю до навпаки. Тепер уже діти багато що вирішують і піклуються про батьків, а батьки залежать від них. Цей формат складніший, тому що у батьків залишається пам'ять про ієрархію і слухняність. Але від дружби вони ще далі.

І НАОСТАНОК

Важко відмовитися від ідеї дружби в стосунках між дітьми та батьками. Але коли усвідомлюєш це, то стає легше і зрозуміліше. Я неодноразово бачила, з яким полегшенням зітхають молоді батьки, коли дізнаються, що зовсім необов'язково дружити з дитиною, а мають натомість право наполягати і виховувати, навіть якщо їй щось не до вподоби. Дружніх взаємин не буде, а ось товарицькі вповні можна вибудувати і підтримувати.

Обмова. Що про це кажуть святі люди

«Язык – це меч, що лежить посередині. Тому Бог загородив його подвійною стіною – рядом зубів і загородою уст, щоб він не говорив непристойних слів скоро і неухважно. Тримай його за ними, а коли не стримується, то усмирай його зубами», – каже св. Іван Золотоустий. І далі цей святий продовжує: «Язык – це царський кінь. Якщо ти накладеш на нього вуздечку і навчиш його ходити прямо, то цар спокійно сидітиме на ньому. Коли ж пустиш його, щоб бігав і скакав без вуздечки, то на ньому їхатиме диявол».

Язык понад усе згубний для людей. Цілий світ можна поділити на два великі табори, один з яких калічить ближніх словами, а в другому – покалічені лікуються від язикових ран. У Св. Письмі читаємо, що «життя і смерть є у владі язика» (Прип.18,2).

Поганські мудреці мали щодо цього таке ж переконання: коли одного з них запитали:

- Що є найкраще на світі?
- Язык, – відповів старець.
- А що найгірше?
- Язык...

Він є пестливий, а zarazом і лукавий, та всюди прослизне, немов маленька голка. Язык, коли лестить – то гладить, коли обмовляє – то кусає, коли кидає наклепи то спалює, немов отруєна стріла, а летить так швидко, що, прошиваючи серце, вбиває душу.

Св. Франциск Салезій каже: «Зухвалий суд родить неспокій серця, погорду ближнього, винесення себе понад інших, уподобання в собі самому і сто інших дуже шкідливих наслідків, серед яких обмова стоїть у першому ряду, як справжня ганьба й отруєне повітря людського суспільства. О, чому ж я не маю хоч би одного розжареного вуглика зі святого престолу, щоб міг ним дотикатися людських уст, аби випалили беззаконня з їх уст і щоб очистити від гріха їхні душі на взір Серафима, який освятив уста Ісаї?! Хто зміг би звільнити світ від обмови, той наполовину зменшив би людські гріхи і беззаконня».

«Хто не грішить у слові, той досконала людина», – навчає св. Яків. А в іншому місці він закликає: «Не обмовляйте, брати, один одного» (Як. 4, 11).

Отже, що таке обмова? Обмовляти – це означає говорити про когось в загальному недобре, розповідати про ближнього некорисні речі або виголошувати думки, які завдають шкоди добрій славі й честі даної особи. Св. Василій Великий каже: «На мою думку, є два випадки, коли можна про когось говорити лихе: щоб порадитися з досвідченим, як грішника направити, і щоб перестерегти перед злим, якщо би хтось без застороги мав якусь справу зі злим, наче з добрим. Хто поза цими двома випадками лихословить на іншого, щоб його зненавидіти або висміяти – той обмовник, хоч би й правдою було те, що він каже».

Обмова також є різновидом вбивства. «Бо ми маємо три життя, – каже Св. Франциск Салезій, – духовне, живучи в душі, тілесне й товариське, яке живе в добрій славі. Гріх убиває в нас перше життя, смерть – друге, а обмова – третє. А обмовник одним ударом свого язика зазвичай допускається трьох убивств: убиває свою душу, душу того, хто слухає, духовним вбивством, а також відбирає суспільне життя тому, кого обмовляє». Бо, як каже св. Вернард, «і той, хто обмовляє, і той, хто слухає обмову, обидва мають у собі диявола, але один має на язичі, а другий – у своєму вусі».

Давид, говорячи про обмовників, резюмує: «Поострили свої язика, як змії». Бо, як змії, за Аристотелем, має язык вилястий з двома жалами, так само й язык обмовника, оскільки одним ударом проколює і загострює вухо того, хто слухає, і добру славу того, кого обмовляє. Треба дуже вважати, аби ні в чому не перейти меж справедливості і ані на йоту не збільшити події чи вини. «Якщо б це був лише слабкий позір, – пише св. Франциск Салезій, – нічого іншого понад це не скажу; якщо виявиться тільки звичайною нерозважністю, більше над це не промовлю; якщо нема ані не розваги, ані справжнього приводу до зла, а тільки злосливий язык міг би в цьому знайти нагоду до обмови, то змовчу або

Продовження у колонці на стор. 13

«Рятувала не броня, а саме Бог»

Мені солдати казали, що на полі бою їх рятувала не броня, а саме Бог, – отець-капелан Андрій Хомишин

Для українських вояків на Сході як ніколи важлива роль священика. У нього є важлива місія – дати бійцям надію та показати, що Бог завжди поруч із ними. Журналіст РІСУ поспілкувалася з військовим капеланом УГКЦ отцем Андрієм Хомишином про його досвід служіння в умовах війни. У серпні він провів тиждень у базовому таборі на Луганщині, звідки бійці відправлялися у «гарячі точки». Розмова з класичного інтерв'ю перейшла у формат розмірковувань, як її і подаємо.

– Я не був шокований, коли приїхав в зону АТО. Як військовий капелан, я був готовий до побаченого. Пам'ятаю, що їхав з метою відслужити хоча б одну Літургію для наших солдат. Я знав, що мушу там бути.

Там, де я служив, були дуже різні люди, але найбільше – добровольців зі Львівщини. Деякі мали досвід у війську, служили раніше. Інші тримали зброю в руках вперше. А ще було дуже багато активістів з Майдану. Вони стояли у Києві, а потім вирушили на Схід. Усі йшли, аби захистити Батьківщину.

Не можу сказати, що у таборі всі поголовно наворачилися чи ставали релігійними, або ж що був величезний ажіотаж, щоби поговорити зі священиком. Тим не менше, я бачив величезне рвіння до Бога. Було велике прозріння, бо у таких складних умовах люди справді

більше усвідомлюють духовну потребу. Усі солдати мали вервочки. Це була неначе частина амуніції, як бронезилет чи каска. У таборі, де я був, солдати навіть облаштували наметову церковцю, але потім, коли почався обстріл, її зруйнували. Як сказав інший військовий капелан, отець Андрій Зелінський, зона АТО – це зона автентичності. Там люди проявляють свої найкращі і найгірші якості, і там люди не переймаються конфесійними відмінностями.

В АТО люди дуже змінюються. Вони починають цінувати буденні речі значно більше, ніж до війни. Наприклад, мир, над яким ми раніше не замислювалися. Бійці також почали більше думати про свої сім'ї. Якщо у мирний час люди марнували час на сварки, то війна все це стирає. Люди розуміють, наскільки важливими є рідні, і наскільки дрібними є побутові конфлікти.

А ще бійці до всього звикають. І життя, і смерть сприймаються по-іншому. Я розмовляв з одним солдатом, і той казав: «Страшно від того, що вже нічого не страшно». Люди перестають боятися, і смерть вже не є чимось жахаючим. Думаю, це правильно, бо якби вони кожну втрату сприймали так болісно, як скажімо, це було на Майдані, то вже би не витримали. Дуже важливо, коли біля них є рідні, бо найгірше адаптуються до нової реальності ті солдати,

які лишаються наодинці зі своїми проблемами.

На війні людські риси загострюються, як позитивні, так і негативні. Тому присутність священика важлива, щоб стримувати негатив. Часто до священика звертаються навіть як до судді, який має все зважити і розцінити.

Один зі священиків казав, що бути там – це Боже благословення, бо це можливість допомогти людям у вірі. Священик їде в зону АТО, щоби показати, що попри бруд, небезпеку і ненависть, яка є на війні, Бог є разом із бійцями і Він не забув за них. До мене підходили солдати і казали, що на полі бою їх рятувала не броня, а саме Бог, Божа поміч.

У нас в головах вже є певний образ українського вояка – сміливого, навіть легендарного. Але з власного досвіду можу сказати, що він дуже близький до реальності, і наші солдати справді є такими. Я би дуже хотів, аби наші воїни повернулися додому ще благороднішими після того, як переможуть у війні, щоб змінювати країну до кращого.

Завдяки досвіду з АТО я маю більше точок дотику із пораненими тут, на Львівщині. Коли люди повертаються додому, то шукають когось, хто це бачив, тому нам легше спілкуватися. Але це не той досвід, яким варто хвалитися, і я рідко про нього згадую. Деякі люди навмисно

маніпулюють тим, що були в АТО, постійно про це говорять, хоча самі солдати про це говорять рідко і радше неохоче.

Попри втрати, каліцтва чи загибель товаришів, багато бійців дуже життєрадісно дивляться на життя і долають пригніченість.

Біда в тому, що багатьом жителям зони АТО однаково, хто переможе, і зусилля українських військових для них не мають значення. Це дуже деморалізує солдат, адже вони не відчують підтримки тих, за кого ризикують і гинуть. Хоча коли ти бачиш там синьо-жовтий прапор, то сприймаєш його як знак порятунку, бо знаєш, що це – свої.

Я думаю, що зараз ми нарешті почали відвоювати Донбас, і не від ДНР, а від того режиму, який був раніше. До того людей на Донбасі просто нищили, і вони не могли піти проти влади. Це й призвело до ситуації, яку маємо зараз. Тому я не можу судити східняків. Я ніколи там не жив і не знаю, яким би був після років тиску ігноблення.

Джерело: risu.org.ua

Для військових на Сході готують Святу вечерю й вертеп

Нова акція «Фронтний вертеп 2015» стартувала на Прикарпатті. Група добровольців за підтримки Комісії душпастирства охорони здоров'я Івано-Франківської архієпархії УГКЦ та участі Івано-Франківської духовної семінарії імені священномученика Йосафата організує для українських воїнів Святу вечерю з вертепом в зоні АТО з 6 по 8 січня 2015 року. Участь у добровольчій акції можуть взяти всі охочі.

На своїй сторінці у Facebook організатори просять кожного долучитися до цієї акції, хто як може. Для Святої вечері необхідні: пшениця, горіхи, родзинки, мак, домашня випічка, плетені дідухи. Щоб нашим воїнам було тепліше на душі і вони почували

себе наче вдома, даруватимуть їм подарунки. Варіанти подарунків такі: вервиця, образочок, термобілизна, термошкарпетки, рукавиці, шапки, шалики, рюкзак, термоси, берці, валянки, прогумовані чоботи, джгути для зупинки кровотечі, військові годинники тощо.

«Щоб солдат відчув тепло Вашого серця, запишіть відеозвер-

нення, в якому можуть прийняти участь сім'я, родина, компанія, колектив... В цьому відеозверненні висловіть Ваші найщиріші побажання солдату і покажіть в кадрі подарунок!» – закликають організатори.

Подарунки, продукти можна надіслати на Нову пошту м. Івано-Франківська, відділення № 6. Мешканці Івано-Франківська все необхідне можуть приносити за адресою: Північний бульвар, 1. Також активну участь можна взяти у самому вертепі.

Із запитаннями звертатися до організатора Христини Романівни Романько за тел. 0503736520.

За матеріалами: facebook.com, news.ugcc.ua

Останні дослідження найповажнішої світової організації з питань протидії корупції «Transparency International» виявили дуже невтішну для України ситуацію: рівень сприйняття хабарництва та корупції в нашій державі є одним із найвищих у світі. Ми займаємо 144 місце серед 177 країн, що на одному рівні із Нігерією, Центрально-Африканською Республікою і Папуа-Новою Гвінеєю.

У нас сформувався хабарне середовище. Багато із нас звикли давати та брати хабарі. Ми звикли так вирішувати справи і проблеми. І, що найгірше – ми виправдуємо хабарництво!

А як ставиться Бог до хабарництва та хабарників? Чи Він є толерантним до цього та знаходить виправдання цьому явищу?

Дослідивши Біблію, я не очікував, що Бог так багато і так неоднозначно говорить про хабарництво та хабарників:

«А хабара не візьмеш, бо хабар осліплює зрячих і викривляє слова справедливих» (Вихід 23, 8).

Це був час, коли Бог навчав свій народ жити по-новому, жити як вільні, як цивілізовані, даючи ряд настанов, які є в 23-й главі Книги Вихід. І

серед важливих настанов Бог зробив акцент на хабарництві, заповівши, щоб ніхто хабара не брав (а, отже, і не давав), бо він осліплює зрячих та нівелює справедливість.

«Безбожний таємно бере хабара, щоб зігнути путі правосуддя» (Притчі 17, 23).

Тут чітко називаються речі своїми іменами, а точніше люди. Хабарник є безбожником! Безбожником є той, хто дає хабар, і той, хто його бере. Не буває хабарника, який приймає хабара, без того, хто його дає. Отже, однаково грішить і той, хто бере хабара, і той, хто дає! Разом – вони нищать правду і справедливість. Разом вони повстають проти Божих заповідей та Його правди. І разом постануть перед страшним судом:

«Збори безбожних спустошені будуть, а огонь пожере дім хабарника: він злом вагітніє, й породить марноту, й оману готує утроба його...» (Йова 15, 34-35).

Є покарання за хабарництво для того, хто дає, і того, хто бере хабара. Його ймення буде знищено – бо він думає про зло і його породжує!

«Цар утримує край правосуддям, а людина хабарна руйнує його» (Притчі 29, 4).

БІБЛІЯ І ХАБАРНИЦТВО

Так, своїми діями, коли даємо і беремо хабара – ми руйнуємо будь-які позитивні перетворення в нашій країні. Часто багато чого, що запроваджується прогресивне, руйнується саме хабарництвом. Завдяки хабарам «мажор» вбиває дітей на дорозі, «відкупившись» 200-ма гривнями від працівників ДАІ та суддів; лікар, який вчора був студентом та клав у «заліковку» гроші, сьогодні забуває ножиці в животі після операції; суддя засуджує бідну, невинну людину, бо багатий злочинський «рішало» дав судді гроші за ухвалення «правильного» рішення...

Бо «несправедливого чинять в суді за хабар справедливим, а праведність праведного усувають від нього» (Ісаїя 5, 23).

Саме хабарництвом ми ліквідуємо чесні та справедливі суди. Ми стимулюємо до того, щоби панувало зло та неправда.

Хабарництво руйнує не тільки підвалини всього суспільства, але й «коли мудрий кого утискає, то й сам нерозумним стає, а хабар губить серце» (Екклізіаста 7, 7).

Хабар знищує саму людину. Знищує її єство, знищує її серце. Це сам Бог сказав!

Таких прикладів можна наводити ще багато: це далеко не всі місця з Біблії про хабарництво! Очевидно одне: Бог дуже негативно ставиться до хабарництва і дуже суворо судитиме тих, хто дає, та тих, хто бере хабарі.

Нам варто визнати, що саме ми, громадяни України, сформували таке середовище. І саме нам його і змінювати! І Бог очікує від нас цього. Нам потрібно протидіяти хабарництву, якщо ми хочемо замешкати в Його Царстві: «Затривожились грішні в Сіоні, і трепет безбожних обняв... Хто з нас мешкати буде при вічному огнищі? Хто ходить у правді й говорить правдиве, хто брідиться зиском насилля, хто долоні свої випорожнює, щоб хабара не тримати, той перебуватиме на високостях, скельні твердині – його недоступна оселя, його хліб буде даний йому, вода йому завжди запевнена! Твої очі побачать Царя в Його пишній красі, будуть бачити землю далеку» (Ісаїя 33, 14-17).

Ми можемо протидіяти хабарництву вже сьогодні. Нам належить почати з себе – перестати давати і брати хабарі і разом будувати нову, Божу Україну.

Сергій ГУЛА,
координатор Національного руху

«Ні хабарництву! Я не даю і не беру хабарів»

(Закінчення, початок на 10 стор.)

Відкритий лист Предстоятелю УПЦ митрополиту Онуфрію від громади Дмитріївського храму с. Вишнів (Волинь)

рування автокефалії утруднюється, зокрема, з причини розділеності українського православ'я. Розуміючи, що причина цього розділення – не в одній зі сторін конфлікту, а неодмінно в кожній зі сторін (долю провини можна оговорювати окремо), слід виявити всю можливу для Церкви ікономію, поблажливості та протягнути руку помочі нашим братам і сестрам поза УПЦ. Нам не треба боятися вибачитись за минулі і нинішні гріхи, навіть якщо ми у серці вважаємо, що наші провини неспівмірні з їхніми. Христос, що умиває ноги грішникам, являє нам приклад дієвої любові, яка здатна підкорити серце брата. Просимо Ваше Блаженство зробити усе можливе і навіть неможливе для якнайшвидшого загоєння рани церковного розколу.

Знову і знову просимо Ваше Блаженство невинно і невтомно давати архипастирську оцінку усім кричущим і суспільно значимим випадкам порушення Божих заповітів та невід'ємних прав громадян України. Спонукайте наш єпископат тримати руку на пульсі подій та відповідно реагувати на виклики часу. Серед багатьох явищ, відповідальну оцінку яким мають дати наші

єрархи, можна згадати сам факт існування так званих «православних армій» на сході нашої країни, факти відкритої дієвої підтримки їх кліриками та монастирями РПЦ, факти проведення сепаратистами безбожних «парадів ганьби», факти відчуження і привласнення борцями проти України майна мешканців Донбасу, факти свідомого знищення ними ж інфраструктури та стратегічних промислових об'єктів регіону тощо.

Очікуємо чергових звернень священноначалія з приводу насилля на ґрунті релігійної та ідеологічної нетерпимості (маємо на увазі пограбування, викрадення, катування, вбивства бойовиками «розкольників», «сектантів», «бендерівців» та ін.), а також звернень на захист прав і свобод кримців, що нині терплять утиски (якщо не сказати гоніння) з боку окупаційної влади.

Нарешті, просимо дати оцінку діяльності самозваного «офіційного сайту УПЦ» і такої ж фантомної «прес-служби УПЦ» на чолі з В.Анісімовим, котрому Ви не так давно давали інтерв'ю. Вважаємо факт безвідповідальності багаторічної діяльності цієї структури ганьбою для нашої Церкви і нашого священ-

ноначалія.

Вам, Блаженніший владико, промислом Божим судилося бути Предстоятелем Церкви, на Вас покладено великий тягар відповідальності за її сьогоднішнє і майбутнє. Пастирська турбота про вірних і християнська любов до «зовнішніх», мудрість і виваженість у рішеннях, але водночас рішучість і безкомпромісність, коли це необхідно, – усе це якості, без яких архипастирське служіння немислиме. І це саме ті якості, котрі бажає бачити у Вас Ваша паства.

Можливо, тон нашого звернення є доволі різким, проте продиктовано це не зухвальством, а болем за долю нашої Церкви і нашого народу. Сподіваємося бути почутими. Залезно від того, як розгортатимуться наступні події, цей лист від нас може бути не єдиним і не останнім.

Дане звернення вважаємо відкритим, його текст публікуємо на інтернет-сторінці нашої парафії.

Настоятель та парафіяни
Дмитріївського храму
с. Вишнів Ківерцівського р-ну
Волинської обл.
(Підписи двадцяти
парафіян).

(Закінчення, початок на 12 стор.)

опишу стан речей у властивому їм вигляді».

«Коли я говорю про ближнього, – каже в іншому місці цей святий, – то мій язик є в моїх устах тим самим, що скальпель у руках хірурга, який обережно робить розтин між нервами і м'язами. Треба, отже, щоб розтин моїм язиком також був дуже обережним, щоб я не сказав ані не забагато, ані не замало, але тільки те, що насправді треба сказати, аби я лише в саму правду вдарив. Врешті, треба бути уважним і пам'ятати про те, аби, осуджуючи злочин, щадити особу, яка його допустилася. Це правда, що про безсоромних і явно грішників можна вільно та вголос говорити, але робити це в дусі любові і милосердя, вистерігаючись погорди, зарозумілості й глузування, а тим більше кари гідної радості з упадку ближнього, бо це останнє було б ознакою злого і підлого серця. А щодо завзятих ворогів Бога і Церкви, якими є секти еретиків, схизматиків та їх проводирів, то таких треба якнайголосніше окричати, бо любов наказує остерігати все і всюди, з метою забезпечення овець перед вбивчими зубами вовка».

Є кілька способів, або, точніше сказати, видів обмови, але всі вони мають одну загальну назву – обмова. Отже, ми поповнюємо гріх обмови, коли виявляємо недобрі прикмети або погані вчинки ближнього, коли їх перебільшуємо або змінюємо їх рід, коли приписуємо людським вчинкам злий намір або коли відмовляємо цим особам доброго бажання чи волі, коли применшуємо значення або величину похвал, даних ближньому чи призначених йому заслуг, через піддання їх сумнівові чи через замовчування в той час, коли треба сказати.

Св. Франциск Салезій каже: «О, як би я хотів, щоб на моїх устах були ще попришивані гудзики з петельками! Тоді я мусив би їх за кожним разом при бесіді розстібати і таким чином мав би більше часу, щоб перед тим, як говорити, подумати й замислитись».

Врешті, обмову можна вчинити не тільки мовою, але також у листах, творах, книжках і в різного роду таких поширених нині газетних статтях. «Гріхи, які ми поповнюємо мовою, – каже св. Тома з Аквіну, – різняться відповідно до того, що ми ними хочемо досягнути. Наприклад, образами – нападаємо на честь і авторитет, обмовою й наклепами – шкодимо на славі, фальшивим донесенням бажаємо стратити противника або розділити приятелів, висміюванням – маємо на меті засоромити ближнього». Отож, ми заслуговуємо собі ім'я обмовника, який шарпає славу ближнього не тому, що просто говорить неправду, а тому, що шкодить прямо чи посередньо добрій славі або честі людей. Шкодимому прямо, коли фальшиво приписуємо людям недобрі вчинки, бажання чи наміри, коли перебільшуємо провини, коли виявляємо незнані і тайні речі, а посередньо тоді, коли заперечуємо те, що в них є доброго, або оминаємо справжню заслугу чи добру рису характеру ближнього.

«Благаю тебе, о любя Фільотею, – закликає св. Франциск Салезій, – не обмовляй ніколи ані прямо, ані непрямо. Стережися накидати фальшиво гріхи і злочини на свого ближнього і стережися виявляти ті, що є тайні, або побільшувати ті, що вже відомі, або на зле тлумачити якое добре діло, або вимовляти добро, яке про когось знаєш, або його злословно замовчувати, або зменшувати славу, бо кожним із цих способів ти б дуже образила Господа Бога, але найбільше – фальшиво звинувачуючи і заперечуючи правду на шкоду ближнього. Бо це подвійний гріх – наклеп на когось і кривда ближньому».

Св. Августин був великим противником пліток і обмов, спрямованих проти неприсутніх. Він ніколи не дозволяв на обмову ближнього у своїй присутності, а особливо при столі. З цієї метою під час споживання денної їжі він рекомендував читання, а на стінах своєї ідальні наказав написати такі рядки: «Хто хоче неприсутньому відняти слави, хай знає, що цей стіл не дасть йому слави». Коли хтось із його гостей на мить забував про це правило, то святий єпископ, який був дуже лагідним і поміркованим, відразу показував пальцем на напис на стіні, кажучи: «Зітрімо ці слова або перестаньмо обмовляти, бо інакше я вийду з-за стола».

Роман ДІДИК (Facebook)

Пояснює священник

Про жалобу і траур серед тих, хто називають себе християнами

Я – мертвий чоловік, я просинаюся вранці, і мені нестерпно хочеться одного – спати.

Я одягаюся в чорне і ношу траур за собою.

Траур за людиною, якою не став.

Я крокую, як автомат, по вулиці Мистецтв, по вулиці, де помер Оскар Уайльд – зовсім, як я.

Напевно, розрив певних шаблонів ніколи не може пройти безболісно. Це багатьом з нас не до вподоби. І ця стаття не має за мету когось у чому переконати, а радше розпочати певну дискусію, обговорення, а, можливо, і діалог.

На цю тему хотілося написати давно, адже в усних розмовах чув безліч різних думок, вигадок, забобонів, пов'язаних із дотримання т.зв. «жалоби». На одному із сайтів у розділі «Релігія» я зустрівся з певними вказівками щодо трауру, які не мають нічого спільного з вірою, а лише з традицією. А те, що багато з нас плутають віру і традицію, доводити зайве. Навіть серед духовенства є чимало різних думок, цілковито протилежних. Може ці роздуми, часом трішки контроверсійні, проллють хоча б частково світло на це питання.

Неодноразово доводилося бачити на вулиці жіночок у всьому чорному, що вказувало на втрату в їхній родині. Натомість, нічого іншого, окрім чорної хустки, спідниці, блузки та мештів, не вказувало на те, що людина засмучена втратою близької людини. Та сама мова, та сама поведінка, тільки інший «дрес-код». Питання, яке я собі задавав неодноразово: кому це все потрібно? Кому від цього легше? Хто від цього є щасливішим? Адже у житті я бачив набагато більше справді засмучених людей у звичному одязі, а не в чорному. І є набагато більше вагомих причин не піти до когось на весілля чи ювілей, ніж мнима «річна жалоба». Я стикнувся з тим, що через жалобу людина переставала співати у церковному хорі, ніби це мало би підкреслити щось важливіше, ніж прославлення Господа.

Якось, коли я був молодим священником, до мене після парастасу, молитви у домі померлої жінки, підійшла одна дівчина. Вона була внучкою померлої. Через кілька днів після похорону вона повинна була бути дружкою на весіллі. Її питання полягало в тому,

(Далі – у колонці на 15 стор.)

Як поводитися у храмі

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

• У скільки років дитина має сповідатися вперше?

Щодо віку, з якого мають сповідатися діти, існували різні погляди і звичаї. У нас, як правило, дітей приводять до сповіді у 6-9 років. Готовність до таїнства залежить не стільки від віку, як від психологічного розвитку дитини. З церковних приписів довідуємося, що: «кожний вірний, що досягнув віку розсудливості, повинен сповідатися...». Батькам слід подбати про те, щоб дитина пройшла належну підготовку до сповіді у катехитичних школах, які діють при храмах.

• Хто може сповідати?

Оскільки Христос довірив своїм апостолам служити примиренню людей з Богом, то їхні наступники – єпископи і помічники єпископів – священники – продовжують це служіння, маючи владу прощати всі гріхи «в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа». Тому сповідати можуть лише єпископи та священники.

• Які гріхи є «важкими», а які «легкими»?

Важкими гріхами є ті гріхи, які завдають душі людини великої шкоди, остаточно позбавляючи її Божої благодаті (наприклад, убивство, крадіж, подружнє зрада, дошлюбне статеве життя, побиття іншої людини, наклеп тощо). Важкі гріхи, як правило, завдають шкоди не лише людині, яка їх вчинила, але й іншим людям. Слід пам'ятати, що класифікація гріхів на «важкі» та «легкі» є досить умовною, позаяк кожен найменший гріх з часом може призвести до важкого гріха. Як правило, з легкими гріхами (а це, наприклад, похитливі думки, брехня, сварки, заздрість, обмови тощо) набагато складніше боротись, ніж із важкими. Тому їх не слід легковажити, а приділяти їм належну увагу як у повсякденному житті, так і під час приготування до таїнства покаяння.

• Чи може священник на сповіді ставити питання «інтимного» характеру?

Норми християнського життя стосуються усіх сфер без винятку, тому слід сповідатися

із грішних вчинків, які стосуються також «інтимної» сфери. Під час сповіді священник може поставити каєнікові з'ясувальні запитання, які людина може розцінювати як втручання в «інтимну» сферу. Щоб уникнути таких ситуацій, варто бути щирим при виявленні своїх гріхів. Сповідник починає ставити питання тоді, коли людина намагається відбутись загальними фразами. Це священник робить задля добра самої ж людини, бо нерідко дехто достеменно не знає, що є гріхом, а що ні.

• Чи можна греко-католику сповідатися у римо-католицького священника?

Сповідь, як і інші таїнства, приймаємо у тій Церкві, до якої належимо, й у своїй парафії. Однак якщо немає можливості цього зробити у греко-католицькій церкві, то можна сповідатись і у римо-католицького священника.

• Чи можна сповідатись у священників, які належать до Церкви (УПЦ КП, УПЦ МП, УАПЦ), яка не є у співпраці з Католицькою Церквою?

У священників інших християнських конфесій, які не перебувають у єдності з Католицькою Церквою, можна сповідатися лише у виняткових випадках, коли немає жодної можливості висповідатись у греко-католицького або римо-католицького священника. Окрім того, слід повідомити священника, до якого ви прийшли сповідатися, про те, що ви належите до УГКЦ.

ТАЇНСТВО ПОДРУЖЖЯ

У таїнстві шлюбу майбутнє подружжя отримує Божу благодать дотримати обіцянку любови та вірності один одному протягом усього життя. У шлюбі наречених благословляють на спільне християнське життя, народження та виховання дітей. Катехизм наголошує, що «подружжя базується на згоді тих, що беруть шлюб, тобто на бажанні віддати себе одне одному, взаємно і остаточно, з метою жити в союзі вірної й плідної любови».

• Який порядок благословення таїнства подружжя?

Особи, які бажають укласти подружжя, повідомляють про це парафіяльного священника одного з наречених. Священник з'ясовує, чи немає якихось перешкод для укладення шлюбу, і призначає передподружнє науки для наречених. Обов'язком священника є турбуватися про належне приготування наречених до майбутнього подружнього життям Існує традиція, згідно з якою, у парафіях наречених три неділі перед шлюбом виголошують т.зв. «оповіді» якими церковну спільноту інформують про намір когось із членів їхньої громади одружитися. Якщо комусь відомі перешкоди, через які майбутнє подружжя не може бути укладене, то той зобов'язаний повідомити про них церковну владу.

• Чи існують якісь обмеження, заборони для прийняття таїнства подружжя?

Існують деякі перешкоди, внаслідок яких подружжя не може бути правосильно укладене. Парафіяльний священник, або священник, який уповноважений благословити подружжя, зобов'язаний повідомити про усі можливі перешкоди тих, хто має намір одружуватись, а також переконатися, що вони відсутні у пари, яка просить церковного шлюбу.

Таїнство подружжя не може бути правосильно звершене, якщо:

а) нареченому не сповнилося 18 років або нареченій не сповнилося 17 років;

б) в одного з наречених наявне попереднє і тривале статеве безсилля;

в) хтось із наречених є неохрищений;

г) хтось перебуває у попередньому шлюбі;

г) наречений є священником або дияконом;

д) хтось із наречених склав вічні монаші обіти;

е) хтось із наречених одружується під примусом;

є) хтось заради подружжя заповідяв смерть власному супругові, або супругові особи, з якою планує одружитися;

ж) при кровному спорідненні;

з) при духовному спорідненні, яке існує між хресними батьками та похресником і його батьками;

и) при правовому спорідненні (усиновлення, удочеріння).

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

МОЛИТВИ ПІДГОТУВАННЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ

Наближається урочиста і таємнича хвилина Святого Причастя, коли ми, причащаючись Тіла і Крові Ісуса Христа, поєднаємося з Господом! Однак для такого поєднання недостатньо просто спожити Святі Дари – потрібно душею прийняти Божого Сина і в цьому нам сприяє особлива молитва до Бога – Господня молитва, тобто молитва «Отче наш». Саме тому священник просить Господа: «І сподоби нас, Владико, зі сміливістю, неосудно сміти призивати Тебе, небесного Бога Отця, і мовити» (тобто: Отче – батьку наш небесний, дозволь, щоб ми вже не як раби, а як сини звернулись до Тебе. Вислухай нас, бо батько вислуховує благання своїх дітей). І віруючі у храмі, доведені попередніми молитвами Літургії та поступовим ходом її святих обрядів до такого небесно-розчуленого, ангельського стану душі, в якому людина може розмовляти з Богом, як з рідним батьком, голосно промовляють (і не тільки устами, а й душею) молитву «Отче наш». Вона є найкращою молитвою, щоб підняти наші душі до Бога, адже її навчив нас сам Ісус Христос. Отче наш, Батьку наш небесний – звертаємося ми до Господа, тобто немає і не може бути серед нас (навіть осиротілих) такого самотнього, який би не мав свого рідного Батька на небесах, завжди близького, завжди готового вислухати, потішити і простити. Вислухай благання своїх дітей, хліб наш насущний дай нам сьогодні (тут «насущний хліб» має особливе, чисто євхаристійне значення – це Святе Причастя, хліб для нашої душі). Прости нам наші провини та гріхи, тому що вони не дозволяють нам гідно прийняти Святе Причастя. Захисти нас від спокуси і визволи від лукавого (усякого зла), щоб у подальшому ми могли зосередитись на духовній чистоті нашого життя, щоб спокій Божий запанував в нашому серці, до якого за хвилину ввійде Христос, бо інакше душа не почує Його голосу посеред світового галасу. У кінці молитви священник виголошує слова прославлення Пресвятої Трійці: «Бо Твоє є царство, і сила, і слава Отця і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас, і на віки віків». Віряни на цей виголос відповідають співом: «Амінь».

Завершивши молитву «Отче наш» священник словами: «Мир всім» благословляє віруючих

у храмі, щоб Божа благодать допомагала їм гідно прийняти Святе Причастя. Віряни дякують за це благословення і співають: «І духові твоєму», тобто бажають священникові, щоб Господь допомагав і йому гідно приносити Безкровну Жертву. Однак цього благословення недостатньо, тому священник виголосом: «Голови ваші Господеві приклоніть», мовби нагадує вірянам, що після звернення до Бога молитвою «Отче наш» з відповідними проханнями, необхідно кожному з нас здійснити щире покаяння в самому собі. Віруючі в храмі на цей виголос відповідають співом: «Тобі, Господи» і, схиливши голови, кожний в собі промовляє свою молитву покаяння. Можна таку: «Господи Боже мій, схилию голову перед Тобою і в щирому покаянні говорю: Грішний(на) я, Господи і недостойний(на) просити у Тебе прощення. Але Ти, як чоловіколюбчець, так само, як і блудного сина, мене помилуй, як митаря мене оправдай і удостой мене, як розбійника, Твого Царства небесного».

Коли ми, схиливши голови, перебуваємо у стані покаяння, священник тихо промовляє молитву за тих, «що схилили свої голови перед Ним». У цій молитві він просить у Господа, щоб відвернув нас від лукавого і благословив на добрі діла та дозволив причаститися пречистих і животворящих Його Тайн на відпущення гріхів. У кінці молитви священник виголошує величне славослов'я, звернене до небесної милості Божої: «Благодаттю, і щедротами, і чоловіколюб'єм єдинородного Сина Твого, що з Ним благословен еси, з пресвятим, і благим, і животворящим Твоїм Духом, нині, і повсякчас, і на віки віків». Віруючі в храмі долучаються до цього величного славослов'я і протяжно співають: «Амінь».

Далі священник тихо промов-

ляє молитву перед роздробленням Агнця. У цій молитві він просить у Господа для себе та інших священнослужителів, що відправляють Літургію, щоб «освятити» їх і дозволив їм причаститися Святими Дарами Христовими та причащати ними інших людей. Після молитви священник тричі кланяється, говорячи кожен раз: «Боже, милостивий будь мені, грішному», бере з дискоса святий Агнец і виголошує: «Будьмо уважні!» (уважно слухаймо, що далі буде сказано), невисоко підносить Агнец над дискосом і виголошує: «Святее святым» (ось «святее» – освячені Святі Дари для причащення, однак причащатись можуть тільки ті, хто «святий»). Віряни на цей виголос відповідають співом: «Єдин свят, єдин Господь, Ісус Христос, на славу Бога Отця. Амінь». Цими словами ми висловлюємо своє усвідомлення, що самі не можемо мати потрібної чистоти для прилучення себе до рівня «святих», щоб отримувати Святі Дари, а отримуємо це освячення від Ісуса Христа – Спасителя нашого. Ми також усвідомлюємо, що отримати таке освячення можуть тільки віруючі з чистим сумлінням і душею, які попередньо приготували себе до причастя відповідними молитвами, постом, сповіддю та участю у цій Божественній Літургії (негідно з тяжким гріхом у душі причащатися – це ще більший гріх).

Під час співу священник розділяє Агнец на чотири частини, тихо промовляючи: «Роздроблюється і розділюється Агнец Божий, роздроблюваний і нероздільний, що Його завжди їдять і ніколи не з'їдають, але причасників він освячує». Три частинки розділеного Агнця залишає на дискосі, а одну, роблячи хрест над чашею, опускає в чашу.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

(Закінчення, початок у колонці на стор. 14)

чи можна їй брати участь у весіллі. Без жодних вагань я її заспокоїв і дав ствердну відповідь. Я знаю, що на моєму місці багато хто зі священників, навіть моїх друзів, зробили б по-іншому. Але все-таки я не шкодую про це і зробив би сьогодні так само, як і тоді. На це є свої причини.

По-перше, ні у нашому Катехизмі «Христос – наша Пасха», ні в жодних рішеннях Синодів немає нічого про приписи дотримання жалоби за померлим. Навпаки, у розділах про поминання усопших і християнське розуміння смерті немає жодної згадки про приписи носити чорне, чи примусову відмову від розваг. Молитва за померлими чи вселенське поминання усопших має відбиток християнського пригадування та молитви за прощення прогрішень. Заклик Церкви молитися за померлого вже цим самим виключає тему смутку. Молитва без надії – як птах без крил чи рослина без води. А там, де надія, там завжди радість, адже це – один з плодів Духа Святого.

По-друге, це не має відношення до нашої віри, а радше – лише до традицій народу. Це треба чітко усвідомлювати, щоби не плутати одне з іншим. Для християнина смерть не має над ним влади. Христос своїм Воскресінням показав безглуздя диявола, який сподівався на смерть як на свою перемогу. Не відкидаючи важливості людських емоцій, вважаю, що вони мають бути природними, а не традиційними. Тому принцип ап. Павла, що «хто постить, нехай не судить того, що не постить» успішно можна примінити і щодо традиції дотримання жалобних практик.

По-третє, я себе у розмові з тією дівчиною поставив на місце померлої і подумав, чи б хотіла вона, щоб її внучка після її смерті робила щось напоказ, чи чулася б від цього добре?

В нашому народі багато наших вчинків ми робимо про людське око. Справа в тому, що якщо я відчуваю щирі тугу за померлим, мені вже сама думка про веселощі буде неприємна. Але ми є різні і по-різному можемо ставитися до втрати. Якщо я християнин, я не маю бути сумним, як лицемір. «Не хочемо, щоб ви не знали щодо померлих, щоб ви не сумували як ті, що не мають надії. Бо ми віруємо, що як Ісус умер і воскрес, – так і тих, що уснули в Ісусі, Бог приведе з Ним» (1 Сол. 4, 13-14) Мій сум має бути від серця.

Скільки того лицемірства є на наших похоронах? Скільки разів доводилося бути свідком того, як «люди в чорному», тобто ті родичі, хто в траурі, сперечаються про спадщину і статки? Скільки обвинувачень, скільки заздрості! – але при тому, не дай, Боже, комусь показатися на весіллі чи дні народженні у друзів! Чому той траур за померлим має бути тягарем, а не природним емоційним станом людини? Христос також просльозився при вигляді плачущих родичів Лазаря, і це є природним для людини – плакати, скорбіти. Але не можна нікого змушувати плакати і скорбіти, неправильним є бавитися в театр, де є актори, костюми і моделі поведінки. І найбільше списів було поламано у родинних війнах між молодим та старшим поколінням саме з цієї причини: молода людина не думає шаблонно і традиційно.

Ніколи не перестане бути актуальною цитата німецького поета Фрідріха Гагедорна: «Щасливий той, хто бути самим собою може». Тож будьмо самі собою. Коли нам сумно – сумуймо, коли весело – радіймо. Проте не забуваймо співрадіти з тим, кому радісно, хоч нам і сумно, а також сумувати з тим, кому сумно, хоч на душі розквітають квіти. Адже бути християнами – це виклик пройти шлях Христа, що був завжди серед тих, хто Його потребував, і тих, хто його не хотів бачити.

о. Олег КОБЕЛЬ

СЛІПА МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ

Василь чахнув на очах. Їсти не міг, лише інколи просив холодної води. Колись вродливе лице мало тепер колір жовтої глини, а пальці на руках нагадували тоненькі патички.

— Анно, — попросив він одного разу свою дружину, — присядь, будь ласкава, біля мене, бо я маю тобі щось сказати.

— ???

— Скоро, дуже скоро, може ще й навіть нині по полудні я вас покину...

— Василю!..

— Не перебивай мене, ти ж не маленька, сама розумієш, що довше я вже не потягну. Мукам моїм колись має настати кінець. Поховаєш мене коло моєї мами, місця там досить. А по моїй смерті... жалоби не носи. Мусиш вийти заміж, бо сина ставити на ноги самій буде дуже трудно.

— Ніколи, чоловіче, не вийду заміж другий раз! — рішуче заперечила дружина. — Перед Богом присягаюсь. Тебе не замінить ніхто. А синочка, з Божою допомогою, постараюся виховати так, щоб перед людьми не було встидно.

— Д-дякую, — затремтів голос конаючого, — але все добре зваж...

Минуло два роки як Анна востаннє поцілувала холодне чоло покійного. Але чорного одягу так і не скинула.

— Анно, — розважали її сусіди, — так не можна!

— Ти молода, файна на вроду, а що зі себе робиш!

— Чоловіка не повернеш, а жити якось мусиш.

— Он Микола аж сохне за тобою, а ти ніби його й не знаєш.

— Мені не треба нікого! — була її єдина відповідь. Я... я маю... сина... І... і відчепіться від мене!

Щовечора брала 5-річного Івасика за його жилу руку і мовчки йшла з ним на цвинтар. А там — уже давала волю гірким сльозам.

— Мамо, — шарпало дитя її за рукав, — ви ж учора казали, що плакати більше не будете.

— Не буду, синочку, не буду, — пригортаючи свою єдину кровиночку, пестила його кучеряву голівку, а сама аж здригалася від важкого ридання.

Ще два роки відміряв Господь.

— Завтра, Івасику, підемо до школи, — здається, вперше скупі всміхнулася вдова. — Ти вже он який красень виріс. Усіх своїх однолітків перегнав. Батько радів би... — І тут же спохмурніла, болісно зітхнула і повела далі. — Може... може до тата підемо... потішимо його?..

— Підемо, мамусю.

І так кожного Божого дня. Зі школи — на цвинтар, бо ж Івасик п'ятірку приніс, а тато про неї навіть не здогадується. Купила якусь обнову дитині — мусить батько і про це почути. Принесла тітка Марина цукерок — гріх із татусем не поділитися. Захворів синочок — як же чоловікові не сповістити?

— Певно, не при своїм умі, — хрестилася баба Віра, сусідка через хату. — Носиться з тим бахуром, як зі збитим яйцем. А прийде час — і той синочок ще добре їй сала за шкіру залиє. Зобачить!

Школу закінчив Іванко на відмінно. Напередодні випускного вечора, вирядившись, мов до шлюбу, знову пішов разом із мамою до батька. Вона дивилася на сина і бачила перед собою до болю кохане лице свого чоловіка. Мов дві краплі води — такими вони були подібними.

— Бачиш, батьку, який красень перед тобою, а ти... — і знову важкі горошини пекучих сліз покотилися з її карих очей.

— Не треба, мамо...

До вільської сина не забрали, бо щось там із серцем не так, як мало би бути. Але тим не журилася.

А коли Іванові минуло 24, оженився він із тендітною Марусею з сусіднього села. Була вона дівка красна, сумирна, тиха, але якась уже надто поатаємна. Це Анна добре зауважила, але завжди казала:

— То мені так здається. Син любить її, а вона його, то нехай... Не всі будуть як вітер. Воно ж теж напівсирота.

Робити їй не дозволяла нічого. Не тому, що

невістка не вміла, а тому, що жаліла чуже дитя. Сама готувала їжу, сама прала і своє, і їхнє, сама й у хаті прибирала.

— Анно, не будь дурна, — застерігали сусіди, — як навчиш, так будеш мати, аж поки жити будеш.

— Нехай, — махала руками Анна. — Поки жива-здорова, то сама дам раду. Вони ж на роботі, а я — вдома.

А коли, випрасувавши білу сорочку, подавала її синові, то знову бачила Василеві очі. Інколи називала свого єдинака іменем покійного.

Грошей від них теж не вимагала.

— Вони молоді, їм треба більше, ніж мені. Маю пенсію — то й досить.

Немов вода на бистрині, збігло знову два роки.

Але як не хотілося Анні онука, Господь чомусь не послав його. Синові докоряли, дехто давав «розумні» поради, а той не витримував і починав нервувати. Зчаста тепер приходив напідпитку, лаявся, жбурляв речами, обіцяв розлучитися, бо йому така жінка не потрібна. А тут ще й мати допікає: чому до церкви перестав ходити, чому без молитви лягає. Він же — не мале дитя, сам ліпше знає, що робити. А на цвинтар... Скільки вже туди можна бігати? А свою чорну одіж теж могла би вже помінати. Себе не бачить, а від нього постійно чогось їй треба. Колись заробить, як дід у порожню торбу.

І це «колись» таки настало.

Була неділя.

— Доню, — попросила свекруха невістку, — допоможи мені вареників наліпити, бо я спізню на Службу Божу. А Івасик свіжих би з'їв. Ти ж знаєш — він любить!..

— Зараз, мамо, — спокійно відповіла та. — Уже встаю.

І, коли за третім разом мати знову увійшла до спальні, син аж побагровів від люті і гаркнув:

— Доки ти, стара відьмо, будеш нам кров псувати?! Пішла би ти зі своїми ліпанцями під три чорти! Згинь, нендзо, і більше не смій сюди заходити, бо що вхоплю в руки, тим і запущу в твою дурну лепету!

Ледве дійшла до кухні. Не розуміла, чи вона ще жива, чи божеволіє, чи, може, все це — поганий сон. Їй забракло повітря. Здавалося, що тіло її хтось облив льодяною водою. Груді стиснуло. Запекло шаленим жаром. Анна відчула, ніби хтось намагається вирвати їй серце. Хотіла спертися лівою рукою до стола, щоби правою відштовхнути невидимого нападника, але вона була ніби й не її, а чиясь інша, чужа і бездіяльна. Кольнуло під лівою лопаткою і — вона попливла у безвість.

Аж перед обідом син сказав до дружини:

— Піду погляну, що там та добрітка робить. Мати лежала посеред кухні.

— О, артистка. Зараз я тебе скоро підійму.

Він узяв матір за руку, а вона — холодна як лід. Нігіт сині, аж фіолетові. Боже, що це?

— Мамо!!! — крикнув, аж здригнулося все навкруг.

— Мамцю!!! — і впав у густий туман забуття.

Швидка забрала обидвох.

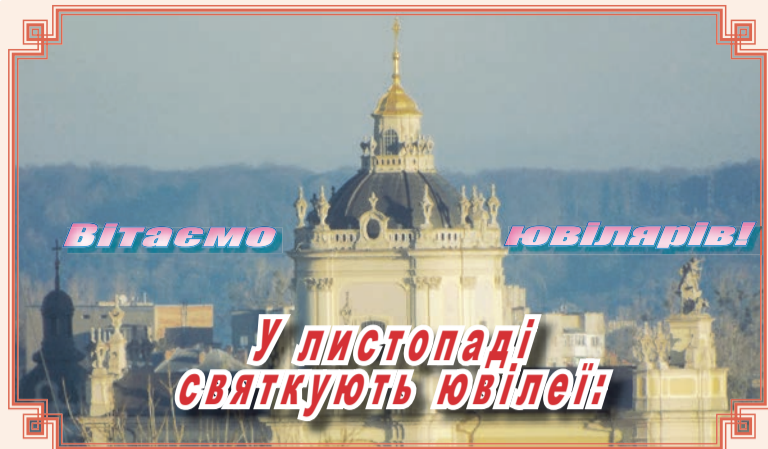
Анну поховали без сина. Лікарі навіть не дозволили сказати йому, що мами вже нема, бо ледве повернули його з того світу.

Аж три тижні по тому довідався Іван від дружини про своє горе.

— Боже, що я наробив, — плакав син. — Я не прошу... Мені не буде прощення до кінця днів моїх. Мамо-о-очко!..

Червоніючи, втомлене денною працею, сонце поволі сідало за обрій. На цвинтарі зовсім безлюдніло, стало тихо і моторошно. Але Івасик і не думав покидати своєї матері. Він, запаливши велику воскову свічку, клякнув на коліна, схилив свою білу, мов вишневий цвіт, голову і застиг у вечірній молитві. І тільки легесенький вітрик чув ті сокровенні слова. Час від часу, здригаючись, відносив він їх у темну глибочину мовчазного неба

Роман ДІДИК

20-річчя священства — о. Роман Пелещишин (09.11)
20-річчя священства — о. Михайло Димид (21.11)
15-річчя священства — о. Роман Тереховський (07.11)
10-річчя священства — о. Юрій Дрізд (25.11)

55-річчя уродин — о. Богдан Кузьмич (16.11)
55-річчя уродин — о. Володимир Білоцький (20.11)
45-річчя уродин — о. Ярослав Бірбан (11.11)
45-річчя уродин — о. Ігор Пецюх (24.11)
40-річчя уродин — о. Орест-Дмитро Вільчинський (06.11)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

Двоє братів жили в одній келії довгі роки у цілковитій злагоді. Одного дня один із них каже:

— А що, якщо нам трохи посперечатися, як ото в решти людей?

— Але я не знаю, як потрібно сперечатися... — відповідає другий.

— А ось як: я покладу між нами цеглину і скажу: «Це — моя цеглина». А ти відповіси: «Ні, вона не твоя, а моя». Всі суперечки так починаються.

Поклали вони між собою цеглину, і перший почав:

— Це моя.

Але другий відповів:

— Якщо вона твоя, то бери її і йди з миром.

Так їм і не вдалося посперечатися.

Один старець підмітив: «Все в житті відбувається так: коли ваш зріст стає достатнім, аби дотягнутися до горщика з медом, вам цього вже не хочеться».

Один старець сказав: «Цнотливі жінки невітніші через помилки, яких вони не здійснювали».

Один старець сказав: «Роки, на які жінка зменшує свій вік, не пропадають, оскільки вона додає їх до віку інших».

Один старець сказав: «Жінка говорить з одним чоловіком, дивиться на другого, а думає про третього».

Один чернець сказав:

— Жінка — істота поверхнева.

— Це так, — відповів старець, — але немає нічого більш бездонного, ніж поверхневність жінки.

— Ти дуже суворий до наших наречених, — докоряв якимось старцеві один світський юнак. — Всі вони — чудові дівчата.

— Якщо всі вони — чудові дівчата, — відповідає старець, — то звідки ж беруться ваші сварливі дружини?

Одного дня до келії старця проник злодій. Коли він нишпорив там у темноті, почув голос:

— Друже, чому ти шукаєш у темноті те, чого не знайшов би і при світлі?

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266